

www.cineartfestival.org

CINE@ART

presents

No.4

13-18/10/2010

**5ο ΔΙΕΘΝΕΣ ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΚΥΠΡΟΥ**

**5th CYPRUS
INTERNATIONAL
FILM FESTIVAL**

- ★ **COSTAS DEMETRIOU**
- ★ **ALEXANDRA PAVLIDOU**
- ★ **PHEDON PAPAMICHAEL**

Περιεχόμενα / Index

Editorial	3	Editorial
Tony Srour	5	Tony Srour
Κώστας Δημητρίου	6	Costas Demetriou
Αλεξάνδρα Παυλίδου	8	Alexandra Pavlidou
George Stephanopoulos	10	George Stephanopoulos
Κώστας Κακογιάννης	12	Costas Cacoyiannis
Phedon Papamichael	14	Phedon Papamichael
Αλέξανδρος Ρωμανός Λιζάρδος	16	Alexandros Romanos Lizardos
Θανάσης Σαράντος	18	Thanassis Sarantos
Υποψηφιότητες για "Χρυσή Αφροδίτη"	20	"Golden Aphrodite" Nominations
Αφιέρωμα: Σύγχρονος Πολωνικός Κινηματογράφος	22	Tribute: Recent Polish Cinema
Ελληνικές/Κυπριακές Ταινίες	24	Greek/Cypriot films
Μικρού μήκους, Κινούμενα Σχέδια, Αρχαιότητα	26	Short films, Animations, Antiquity
Στρέλλα	30	Strella

Εκδότης / Αρχισυντάκτης: Πέτρα Τερζή
Δημοσιογραφική Επιμέλεια: Ειρήνη Νικοπούλου
Γραφικές Τέχνες: Mats Ljungberg
Προγραμματισμός: Nils Timmerhof
Οργάνωση Χώρου Εκδήλωσης & Συντονισμός:
Rosalie van de Coevering
Μεταφράσεις: Ειρήνη Νικοπούλου

Publisher / Chief Editor: Petra Terzi
Journalistic Research: Irene Nikopoulou
Graphic Designer: Mats Ljungberg
Programming: Nils Timmerhof
Venue Organiser & Film traffic Coordination:
Rosalie van de Coevering
Translations: Irene Nikopoulou

Υπάρχει έδαφος για μικρά, αυτοχρηματοδοτούμενα κινηματογραφικά φεστιβάλ σε μια εποχή που χαρακτηρίζεται από την πιο ισχυρή οικονομική αλλά και πολιτισμική και ηθική κρίση των τελευταίων ετών; Υπάρχει πίστη σε έναν αμιγώς καλλιτεχνικό θεσμό που αποσκοπεί στη διάδοση και προώθηση της κινηματογραφικής τέχνης; Ρητορικά ερωτήματα που ενδεχομένως να μην απαντηθούν ποτέ με λόγια. Με πράξεις μόνο μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα και να έχουμε αποτελέσματα. Με

μικρές αλλά ουσιαστικές δράσεις που σιγά σιγά διαμορφώνουν μια μεγαλύτερη και καλύτερη εικόνα. Σκοπός μας, ως φεστιβάλ, είναι αυτή η εικόνα να αναδείξει όσο γίνεται καλύτερα τουλάχιστον δύο ταλαντούχους διευθυντές φωτογραφίας και δύο ικανούς σκηνοθέτες στις ταινίες μικρού και μεγάλου μήκους αντίστοιχα... Εδώ αρχίζει και ο ρόλος ενός επιτυχημένου θεσμού. Στην προσπάθεια να εντοπίσει και να αναδείξει την καλλιτεχνική αξία αυτών των ανθρώπων.

Για πέμπτη χρονιά συνεχίζουμε και εντείνουμε την προσπάθειά μας να επιστημόνουμε την αξία ανερχόμενων δημιουργών, να διαδώσουμε τις ιδέες και το έργο τους και να φέρουμε σε επαφή καλλιτεχνικές παραγωγικές δυνάμεις με διαφορετικές αφητηρίες, δημιουργώντας έτσι ένα ιδιαίτερο κινηματογραφικό δίκτυο με πυρήνα το Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Κύπρου. Σύμφωνα με τις βάσεις που έθεσε ο Φαίδων Παπαμιχαήλ, πρώτος Καλλιτεχνικός Διευθυντής του Φεστιβάλ, ο θεσμός πέντε χρόνια τώρα έχει αγκαλιαστεί από τη θερμότητα των Κυπρίων σινεφίλ, την εκτίμηση και την υποστήριξη σημαντικών δημιουργών αλλά και επαγγελματιών στο χώρο του κινηματογράφου. Παρόλο που είναι η φτωχότερη χρονιά, όσον αφορά τους οικονομικούς πόρους, λόγω της παντελούς έλλειψης της κρατικής επιχορήγησης, ως φεστιβάλ δεχτήκαμε αιτήσεις από 85 χώρες και θεωρούμε ότι είναι το πλουσιότερο σε καλλιτεχνική αξία και ανάδειξη νέων παραγωγών, δεδομένου ότι κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ θα γυριστεί και μία ταινία μικρού μήκους που θα προβάλλει την Κύπρο στην μετέπειτα πορεία της στο εξωτερικό.

Για ακόμη μια χρονιά θα μαγευτούμε από σπουδαίες ταινίες, θα ανακαλύψουμε συναρπαστικούς νέους κόσμους, θα ονειρευτούμε να ανακαλύπτουμε από την αρχή το σινεμά. Με την υπογραφή του **Τόνι Σρουρ**, καλλιτεχνικού διευθυντή του φεστιβάλ, επιτυχημένου επιχειρηματία και εμβληματικής προσωπικότητας στο χώρο της σκηνοθεσίας και κινηματογραφικής παραγωγής, η φετινή επιλογή αναμένεται να ενθουσιάσει το κινηματογραφόφιλο κοινό.

Οι δίοδοι είναι οι ίδιες, αγαπημένες στο κοινό του φεστιβάλ από την πρώτη κιόλας διοργάνωση. Τα ιδιαίτερα τμήματα του προγράμματος και η ξεχωριστή φιλοσοφία που τα διέπει: Η **Χρυσή Αφροδίτη**, που αποτελεί το διαγωνιστικό τμήμα, το **Πανόραμα** που προβάλλει πρωτοποριακές σε μορφή και περιεχόμενο ταινίες, οι πάντα αναμενόμενες κινηματογραφικές **Πρεμιέρες**, οι ταινίες που προβάλλουν θέματα από την **Αρχαιότητα**, το **Νόστιμον Ήμαρ που προβάλλει ταινίες των Ελληνοκυπρίων της διασποράς** και φυσικά οι ταινίες **μικρού μήκους** και **κινουμένων σχεδίων**. Το πολυσυλλεκτικό

πρόγραμμα της φετινής διοργάνωσης συμπληρώνεται από ένα αφιέρωμα στο σύγχρονο **Πολωνικό Κινηματογράφο**.

Οι προβολές θα φιλοξενηθούν στον Κινηματογράφο Πάνθεον στη Λευκωσία, που θα αποτελέσει για πέντε ημέρες το κέντρο μιας πρωτόγνωρης κινηματογραφικής γιορτής. Εν είδη «πανηγυρικού» σε αυτή την κινηματογραφική συνέλευση θα πραγματοποιηθούν οι παγκύπριες πρεμιέρες των ταινιών **«Arcadia Lost»** του πολυτάλαντου Φαίδωνα Παπαμιχαήλ Jr, που θα ανοίξει επίσημα τη διοργάνωση, και **«Στρέλλα»** του πολυβραβευμένου Παναγιώτη Κούτρα που θα κλείσει το επίσημο πρόγραμμα προβολών.

Παράλληλα με τις προβολές θα λειτουργήσει ένα πρωτοποριακό και άκρως ενδιαφέρον workshop με τίτλο **«Ο ηθοποιός μπροστά στην κάμερα»** το οποίο θα επιμεληθεί ο σπουδαίος ηθοποιός και σκηνοθέτης, Θανάσης Σαράντος. Κατά τη διάρκεια του σεμιναρίου, οι συμμετέχοντες θα δημιουργήσουν μια ταινία μικρού μήκους η οποία θα προβληθεί κατά τη διάρκεια της τελετής λήξης του φεστιβάλ.

Τα βραβεία του φεστιβάλ είναι η **«Χρυσή Αφροδίτη»**, film reels όπως επίσης και βραβεία τεχνικών υπηρεσιών αλλά και εξοπλισμού κινηματογράφησης. Η ταινία και ο σκηνοθέτης που θα κερδίσουν το βραβείο, αναδεικνύονται μέσω μιας Διεθνούς Κριτικής Επιτροπής που αποτελείται από καταξιωμένους επαγγελματίες στο χώρο της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Για τη φετινή διοργάνωση η Διεθνής Κριτική Επιτροπή αποτελείται από τον Κύπριο ηθοποιό και σκηνοθέτη **Κώστα Δημητρίου**, την Ελληνίδα ηθοποιό και σκηνοθέτη **Αλεξάνδρα Παυλίδου**, τον Κύπριο μουσικοσυνθέτη **Κώστα Κακογιάννη**, τον παραγωγό ταινιών **George Stephanopoulos από την Νέα Υόρκη**, και τον κριτικό κινηματογράφου **Αλέξανδρο Ρωμανό Λιζάρδο** από την Ελλάδα.

Μια λαμπρή εκδήλωση στην οποία θα παραστούν σημαντικές προσωπικότητες από το χώρο του κινηματογράφου και όχι μόνο, θα πραγματοποιηθεί στις **18 Οκτωβρίου** στο κινηματοθέατρο **Παλλάς**, στη Λευκωσία. Η εκδήλωση αυτή θα ολοκληρώσει και τον κύκλο εργασιών της φετινής διοργάνωσης, αποτελώντας την επίσημη Τελετή Λήξης του Φεστιβάλ. Το παρόν θα δώσει σύσσωμη η κριτική επιτροπή που θα αναδείξει το νικητή της **Χρυσής Αφροδίτης**. Ο **Κινηματογραφικός Όμιλος του Πανεπιστημίου Κύπρου** θα επιλέξει και φέτος τα βραβεία στις καλύτερες ταινίες μικρού μήκους και κινουμένων σχεδίων.

Κλείνοντας θα ήθελα να ευχαριστήσω ειλικρινά όλους όσους σε πείσμα των αντίξωων συνθηκών συνέβαλλαν με το δικό τους τρόπο στην ενίσχυση του 5^{ου} Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου. Σε όλους τους σκηνοθέτες που συμμετείχαν, στα μέλη της κριτικής επιτροπής, στον Κινηματογραφικό και στον Φωτογραφικό Όμιλο του Πανεπιστημίου Κύπρου, στους συνεργάτες και τους εθελοντές του Φεστιβάλ. Ιδιαίτερες ευχαριστίες θα θέλαμε να εκφράσουμε επίσης στη Δήμαρχο κα Ελένη Μαύρου, στο Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, στην Αντιπροσωπεία της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην Κύπρο, στο CCMC, στις Πρεσβείες Ελλάδος και Δημοκρατίας της Πολωνίας που συνεργάστηκαν μαζί μας.

Επίσης ένα μεγάλο ευχαριστώ στους θεατές μας που μας αγκάλιασαν από την πρώτη στιγμή και εξακολουθούν να μας παρέχουν την απαραίτητη αισιοδοξία να συνεχίσουμε.

Καλό Φεστιβάλ!

Καλές προβολές!

Tony Srou

Το 5^ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου ανοίγει τις πόρτες του και μας υποδέχεται σε μια γλυκιά σύμπραξη στην αγκαλιά της έβδομης τέχνης. Αναμφίβολα μια από τις ομορφότερες στιγμές για τον καλλιτεχνικό διευθυντή ενός Φεστιβάλ αποτελεί η βράβευση του πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη. Είμαι ευτυχής που η χαρά αυτή φέτος θα είναι δική μου, με την ελπίδα η Χρυσή Αφροδίτη να γίνει ο καλός οδηγός στο ταξίδι των νέων δημιουργών.

Το 5^ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου θα τιμήσουν με την παρουσία τους μαζί με τους πρωτοεμφανιζόμενους και φίλοι δημιουργοί που έχουν διαγράψει πορεία.

Το “Veterans award” δίνεται για πρώτη χρονιά και είναι ένα μικρό ευχαριστώ στους σκηνοθέτες με εργογραφία για την υπομονή τους να κρατούν συντροφιά στην δύσκολη τέχνη του κινηματογράφου.

Ως καλλιτεχνικός διευθυντής του 5^{ου} Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Κύπρου καλωσορίζω όσους επιμένουν να αγαπούν να στηρίζουν και να δημιουργούν τον κινηματογράφο της καρδιάς μας.

Εύχομαι σε όλους καλή θέαση.
TONY SROUR

The 5th Cyprus International Film Festival opens its doors and welcomes us into a sweet collaboration in the arms of the seventh art. Undoubtedly one of the most significant moments for the Artistic director of a festival is to present the new director's award. I am delighted that the honor this year will be mine, hoping that the Golden Aphrodite will become a good guide in their journey.

The 5th International Film Festival of Cyprus will be honored with your presence along with emerging artists and friends who are in the course.

And what's new this year, is the “Veterans Award”, a small thank you, honoring Directors with long standing achievements, for their patience and persistence in the difficult art of cinema.

As the artistic director of the 5th Cyprus International Film Festival I would like to welcome those who insist to love, to support and create the cinema that speaks to our hearts.

I wish everyone a good view.
TONY SROUR

ABL FILMS
ADDING A BIT OF LIFE

Athens
189 Dionisou Str. Maroussi 15124 Athens Greece
T. +302106105205 F. +302106105209
info@ablfilms.com
www.ablfilms.com

Beirut
Meziarah Center, Bloc C, 4th Floor
Zouk Mosbeh Highway, Keserouan, Lebanon
Tel/Fax +961 9 226887

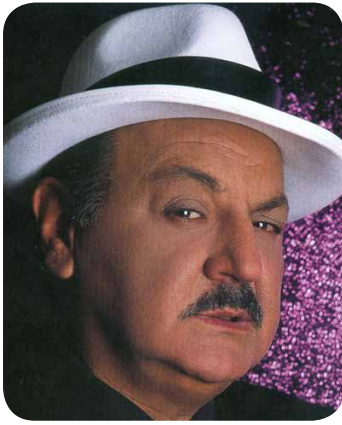
THE MALL OF CYPRUS

Shop. Relax. Enjoy!

DEBENHAMS Carrefour CINEPLEX ZARA
Public Massimo Dutti UTERQÜE Pull and Bear
Bershka MANGO LACOSTE grandOptical
PEACOCKS next oviesse ZARA HOME oxette
KICKERS Accessorize INTERSPORT NINE WEST CORTEFIEL
Metaxas JEWELLERY FEPMANOX BBA D.P.A.M. oysho B.A.R.T. Glow
Gloria Jean's H&M H&M H&M FRIDAYS McDonald's KFC CHOPSTICKS
SQUITZE WAWIPI-ENNO GASTRO YVES ROCHER PIZZA HUT STARBUCKS
swatch SHOE CARE KEY CUTTING gfe THE WALL KIOSK

Address: Shacolas Emporium Park, 3 Verginas str., Athalassa, Strovolos, 2025 Nicosia, Cyprus
Tel: 77776255 (7777MALL), info@ittl.com, www.themallofcyprus.com

Κώστας Δημητρίου

Μία από τις πιο αξιόλογες και εμβληματικές προσωπικότητες του κυπριακού και ελληνικού Κινηματογράφου ο Κώστας Δημητρίου έχει συνεισφέρει πολύ περισσότερα στην εξέλιξη τους από το ταλέντο του απλά. Έχοντας μερικές ταινίες ορόσημο στο ενεργητικό του όπως Χασαμπούλια (1974), Δολοφονήστε τον Μακάριο (1975), Ο δρόμος για την Ιθάκη (1999) και άλλες κατόρθωσε να μιλήσει για δύσκολα θέματα, για πολύπλοκες ιστορικές συγκυρίες με μια απλότητα και αμεσότητα χωρίς ωστόσο να απλοποιήσει και το ειδικό βάρος των ταινιών αυτών. Επίσης με την δραστήρια παρουσία του στο θέατρο και την τηλεόραση έχει κατορθώσει να αποτελέσει κινητήριο δύναμη για την ανάπτυξη και περαιτέρω εξέλιξη της τέχνης.

Ποια ήταν η πρώτη σας επαφή με τη σκηνοθεσία;

Ξεκίνησα να ασχολούμαι με τη σκηνοθεσία όταν πήγα στο Λονδίνο μετά τις σπουδές μου στην Αθήνα στη δραματική σχολή του Πέρρου Κατσέπη η οποία δεν υπάρχει πια, δεν ήθελα να επιστρέψω πίσω στην Κύπρο μόνο με ένα δίπλωμα ηθοποιού. Ήθελα να κάνω περισσότερα πράγματα γιατί είχα πίσω μου και μια ιδιαίτερη ιστορία: Ως πρωτότοκο υιό της οικογένειάς με προορίζανε για την Ιατρική οπότε ήρθα στην Αθήνα για να σπουδάσω Ιατρική, όμως εγκατέλειψα την ιδέα μετά από δύο χρόνια και παρακολούθησα κρυφά τη δραματική σχολή, χωρίς να το ξέρουν οι γονείς μου οι οποίοι μου έστελναν λεφτά περιμένοντας να γυρίσω ως γιατρός στην Κύπρο. Όταν αποφοίτησα από τη Δραματική Σχολή ήθελα να ασχοληθώ με τον κινηματογράφο που με γοήτευε πολύ. Όμως τότε στην Αθήνα δεν υπήρχαν Σχολές, εκτός από τη σχολή Σταυράκου που μόλις είχε ανοίξει και παρείχε περισσότερο θεωρητικές σπουδές. Έτσι αποφάσισα με ένα φίλο μου να πάμε στο Λονδίνο. Εκεί έδωσα εξετάσεις στην Κινηματογραφική Σχολή του Λονδίνου, το London Film School, και κατάφερα να πάρω και υποτροφία. Στα τρία χρόνια που διήρκεσαν οι Σπουδές μου εκεί έμαθα τα πάντα για τον κινηματογράφο από το μοντάζ και την παραγωγή μέχρι τη σκηνοθεσία. Έτσι λοιπόν έμαθα όλα τα τεχνικά μέρη μιας ταινίας αλλά παράλληλα σκηνοθέτησα και την πρώτη μικρού μήκους ταινία μου. Κάπως έτσι ξεκίνησα να ασχολούμαι με τον κινηματογράφο.

Πώς γυρίστηκε η πρώτη σας ταινία «Χασαμπούλια» και πώς ήταν εκείνες οι πρώιμες εποχές του κυπριακού κινηματογράφου;

Επέστρεψα στην Κύπρο όχι ως γιατρός αλλά ως σκηνοθέτης κινηματογράφου και έκανα την πρώτη μου ταινία τα **Χασαμπούλια**, που θα προβληθεί και στο Φεστιβάλ, η οποία είχε τεράστια εισπρακτική αλλά και καλλιτεχνική επιτυχία. Ήταν η πρώτη έγχρωμη Κυπριακή ταινία που γυρίστηκε με υπόθεση (fiction). Η απήχηση που είχε στο κοινό ήταν τεράστια. Σπάσανε τις πόρτες του κινηματογράφου από τον κόσμο που ήθελε να δει την ταινία η οποία παιζόταν για έξι εβδομάδες συνεχώς σε δύο κινηματογράφους παράλληλα. Η προσέλευση του κόσμου που ήταν πολύ μεγάλη οφειλόταν και στο ότι αυτοί οι άνθρωποι πράγματι υπήρξαν. Ήταν ληστές Τούρκοι που έκλεβαν τους μεγαλοκτηματίες που καταδυνάστευαν τον κόσμο και βοηθούσαν τους φτωχούς. Κι έτσι ήταν αγαπητοί, ήταν οι «Ρομπέν των Δασών της Κύπρου», όμως επειδή διέπρατταν και φόνους διώκονταν από τους Άγγλους. Την εποχή εκείνη υπήρχε Αγγλοκρατία, μόλις είχαν αγοράσει οι Άγγλοι την Κύπρο από τους Τούρκους. Ο τρόπος που μαζεύτηκε να λεφτά για να γυριστεί η ταινία, είναι μια άλλη ολόκληρη ταινία! Επειδή οι συνθήκες ήταν δύσκολες ως προς τη χρηματοδότηση της ταινίας τότε και σε όποιον πηγαίναμε να ζητήσουμε χρήματα μας θεωρούσε τρελούς. Μαζεύαμε χρήματα από τους κινηματογράφους. Την εποχή εκείνη κάθε χωριό στην Κύπρο είχε και ένα σινεμά. Πήρα προκαταβολές από τις πόλεις με τους μεγάλους κινηματογράφους αλλά και από τα χωριά. Και αισίως μαζεύτηκε δεκατρείς συνεταιίροι εκ των οποίων οι δέκα ήταν και οι ηθοποιοί που παιζανε στην ταινία και πήραμε δάνεια 300 λιρών τότε και μαζέψαμε αρκετά χρήματα για να αγοράσουμε το φιλμ για να πληρώσουμε το συνεργείο, κι έτσι έγινε η ταινία. Επειδή περιείχε και ερωτικές σκηνές, ένας φίλος γυναικολόγος που είχε συνεισφέρει και ως παραγωγός, βάζοντας χρήματα για να γυριστεί η ταινία, μου είπε ότι η ταινία βοήθησε να αυξηθεί και ο πληθυσμός στην Κύπρο! Οι γυμνές και ερωτικές σκηνές που περιείχε η ταινία δεν ήταν συνηθισμένες για την εποχή, ήταν κάτι πρωτόγνωρο.

Μετά έγινε και η δεύτερη ταινία μου και ούτω καθεξής, αλλά πάντα με τους ίδιους όρους γιατί δεν υπήρχαν επιδοτήσεις εκείνη την εποχή. Γύρισα επτά ταινίες στην Κύπρο και μόνο η όγδοη και τελευταία που έγινε το 1999 επιδοτήθηκε από το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου, από το Συμβούλιο Κινηματογράφου στην Κύπρο, από την Eurimages. Όλες οι υπόλοιπες έγιναν με παρόμοιο τρόπο όπως και η πρώτη. Μάζευα λεφτά από τους κινηματογράφους όχι μόνο στην Κύπρο αλλά και στην Αυστραλία και τον Καναδά, όπου υπήρχαν κινηματογράφοι

που έπαιζαν ελληνικές ταινίες. Στην αρχή ήταν δύσκολο όμως επειδή φάνηκα συνεπής στην πρώτη ταινία, ήταν πιο εύκολο στις επόμενες. Άγριες συνθήκες αλλά έπρεπε να κάνουμε κινηματογράφο. Είχα σπουδάσει κινηματογράφο και δε μπορούσα να συγχωρήσω στον εαυτό μου να είμαι μόνο ηθοποιοί. Ήμουν πλέον σκηνοθέτης με τη βούλα.

Η πρώτη σας ταινία προβάλλεται ξανά σε μία τιμητική προβολή του πέμπτου Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου. Τι μηνύματα πιστεύετε ότι περιέχει για τους σύγχρονους θεατές και ποια είναι τα δικά σας συναίσθηματα για την επαναπροβολή της ταινίας τόσα χρόνια μετά;

Η ταινία αυτή θεωρείται πλέον "κάλτ". Καλλιτεχνικά μπορώ να πω ότι εντοπίζω τις ελλείψεις και έχω διαφορετική άποψη για το τι θα έκανα αν τελικά το ξαναγύριζα. Από την άλλη επειδή ξέρω ότι ο κόσμος που θα το δει έχει αντίληψη της εποχής και των συνθηκών που γυρίστηκε η ταινία και θα την αντιμετωπίσει σαν οποιαδήποτε ταινία γυρίστηκε το 1970 είτε γυρίστηκε στην Κύπρο είτε στο Χόλυγουντ. Επίσης νιώθω μια ικανοποίηση ότι αυτή η ταινία έχει ακόμα και σήμερα απήχηση και ότι υπήρχε μια καλή για τα δεδομένα της παραγωγή, αν δηλαδή γυριζόταν σήμερα αυτή η ταινία θα κόστιζε περίπου 2,5 με 3 εκατομμύρια ευρώ. Παρόλη την εξέλιξη των μέσων και του κινηματογράφου ωστόσο τα τελευταία χρόνια, κανείς δεν τόλμησε να κάνει κάτι αντίστοιχο. Είναι μια πολυδάπανη ταινία εποχής στην οποία κάθε λεπτομέρεια έκανε τη διαφορά. Πλέον δεν υπάρχουν χώροι στην Κύπρο για να γυριστεί μια τέτοια ταινία. Πρέπει να γυριστεί σε στούντιο γιατί είναι αδύνατο να μετατραπεί κάποιος χώρος σε φυσικό τοπίο εκείνης της εποχής. Επίσης είναι πολύ δύσκολο να γυριστεί σήμερα μια τέτοια ταινία γιατί κανείς δε μπει στην διαδικασία να το κάνει αν πρώτα δεν έχει εξασφαλίσει χρηματοδότηση ή επιδότηση. Έχει αλλάξει και η νοοτροπία πλέον. Φυσικά είναι πολύ θετική η ύπαρξη επιδοτήσεων αλλά από την άλλη δεν υπάρχει αυτή η ανησυχία και αυτή η αφοσίωση του σκηνοθέτη στην ταινία. Εμείς κάναμε την ταινία ανεξαρτήτως του αν υπήρχαν ή όχι τα χρήματα. Στη δεύτερη μου ταινία είχε γίνει η εισβολή και το πραξικόπημα. Υπήρχε ένα πάθος, ένα δόσιμο. Ήμασταν όλοι συνεταιίροι στη δουλειά. Οι ηθοποιοί όχι μόνο δεν πληρωνόταν αλλά έβαζαν και χρήματα για να γυριστεί η ταινία. Το συνεργείο είχε έρθει από την Ελλάδα την περίοδο της χούντας, στην Κύπρο και ξαφνικά μπορούσαν και μιλούσαν ελεύθερα και αγόραζαν δίσκους του Θεοδωράκη. Επίσης είδαν ότι εγώ ήμουν ένας νέος σκηνοθέτης που είχε φέρει μαζί του το αγγλικό σύστημα κινηματογράφησης και όχι το ελληνικό που τότε περιελάμβανε μια καρέκλα με το όνομα του σκηνοθέτη αποκλειστικά. Μέχρι τότε οι διευθυντές φωτογραφίας στην Ελλάδα έκαναν και σκηνοθεσία και ο σκηνοθέτης το μόνο που έκανε ήταν να φωνάζει «Μοτέρ» και «Κατ». Το κάδρο αποφασίζαν οι διευθυντές Φωτογραφίας γεγονός που ανακάλυψα εκείνη την εποχή. Τότε ανακάλυψα επίσης τη διαφορά ανάμεσα στις ελληνικές ταινίες που γυριζόταν σε μία εβδομάδα και στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές ταινίες. Οπότε ουσιαστικά μετέφερα μια άλλη κινηματογραφική νοοτροπία στο συνεργείο μου και έτσι συνεχίσαμε μαζί. Αυτό ήταν που μου δημιούργησε και τη μεγαλύτερη ικανοποίηση. Αρπάξαμε το όνειρο.

Πώς βλέπετε να έχει εξελιχθεί μέσα σε όλα αυτά τα χρόνια ο Σύγχρονος Κυπριακός Κινηματογράφος;

Έχει πάει πάρα πολύ καλά. Εγώ προσωπικά ως ένας από τους συμβούλους στη Συμβουλευτική Επιτροπή, με αρμοδιότητα να διαβάω τα σενάρια για να συναποφασίζουμε για το ποια ταινία θα επιδοτήσουμε, έχω δει ότι έχουν γίνει εκπληκτικές ταινίες μικρού μήκους, ντοκιμαντέρ και μεγάλο μήκους με σημαντικές διακρίσεις σε φεστιβάλ. Ξεκίνησε αργά αλλά από ότι παρατηρώ ο κυπριακός κινηματογράφος προχωράει πολύ καλά και πλέον αριθμεί πολλούς ταλαντούχους σκηνοθέτες. Όμως παρατηρώ ότι το ίδιο πράγμα συμβαίνει και στην Ελλάδα. Πλέον δεν είναι μόνο ο Αγγελόπουλος αλλά είναι νέοι άνδρες και γυναίκες σκηνοθέτες που έχουν κάνει φοβερές ταινίες. Αυτό έπρεπε να γίνει. Το υπουργείο Πολιτισμού έπρεπε να δει τα πράγματα από μια άλλη σκοπιά. Γιατί και στην Κύπρο ο κινηματογράφος ειδικά μετά από μια εισβολή θεωρούνταν πολυτέλεια. Έπρεπε να ανοικοδομηθεί η πατρίδα. Επίσης το θέατρο είχε κλείσει για δύο χρόνια μετά το πραξικόπημα. Σιγά σιγά όμως βρέθηκε ο προϋπολογισμός και πλέον ολοκληρώνεται μια μεγάλου μήκους κάθε χρόνο, πάρα πολλές μικρού μήκους, σημαντικά ντοκιμαντέρ. Πλέον ανθεί ο κυπριακός κινηματογράφος.

Θα σκεφτόσαστε να γυρίσετε μια νέα ταινία τώρα;

Έκανα το 2000 το «**δρόμο για την Ιθάκη**» που προβλήθηκε στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης και είχε επιτυχία στην Ελλάδα, την Αγγλία, τη Γαλλία, στη Βουλγαρία, και φυσικά την Κύπρο όπου προβλήθηκε. Η επόμενη ταινία που θα ήθελα να κάνω είναι μέρος μιας τριλογίας. Οι πρώτες δύο ταινίες που έκανα ήταν πριν την εισβολή και το πραξικόπημα και η τελευταία ο δρόμος για την Ιθάκη περιελάμβανε πραγματικές ερωτικές ιστορίες. Τώρα όμως έχω στο νο μου μια ιστορία που περιλαμβάνει το τι έγιναν αυτοί οι άνθρωποι στην πορεία του χρόνου. Μεγάλωσαν πια, τι έχουν απογίνει; Τα παιδιά βιασμένων γυναικών πώς μεγάλωσαν και πώς ζούνε πλέον; Αυτό είναι που με εντριγκάρει ως θέμα για την νέα μου ταινία. Προγραμματίζω να αρχίσω να γυρίζω μετά το 2012 αν όλα πάνε καλά. Εξακολουθώ να είμαι ρομαντικός και να πιστεύω στη δύναμη του κινηματογράφου παρά τις δύσκολες εποχές. ■

Costas Demetriou

One of the most outstanding and exemplary personalities in the Cypriot and Greek film industries, Costas Demetriou has contributed much more than his talent to their evolution and growth. Having shot some landmarks in the history of Cypriot cinema, as *Hasaboulia Tis Kyprou* (1974), *Order: Kill Makarios* (1975), *The road to Ithaca* (1999) and others, he accomplished to deal with difficult subjects for complicated historical conditions without making plain the special meaning of these films. Furthermore with his presence in theatre and TV he has achieved to become a motivating personality for the further growth of Art.

Which was your first contact with filmmaking?

I began dealing with filmmaking when I went to London after finishing my studies at Perros Katsepis acting school in Athens, which no longer exists. I didn't want to return to Cyprus having just an actor's Degree. I wanted to make much more things as I had a special story behind me: As the first child in my family they wanted me to study Medicine, so I came to Athens to study Medicine. However after two years of attending Medical School I abandoned the idea of becoming a doctor and started attending Acting Class, while my parents were sending me money to study Medicine! When I graduated Acting School wanted to learn more about filmmaking which was intriguing me very much. However back then no Filmmaking Schools existed apart from "Lykourgou - Stavrakou School" which had just opened, but offered more theoretical studies. This is how I decided with a friend of mine to move to London. Then I succeeded the exams for London Film School and I also managed to win a scholarship. Within the three years of my Studies there I learned everything regarding filmmaking, from editing and production to directing. So I got to learn all the technical aspects of a film and I had the chance to direct my first short film. This is how I started interfering with Cinema. This is how everything began.

How was your first movie *Hasaboulia* directed? How were these early times of Cinema in Cyprus?

I came back to Cyprus not as a doctor, but as a filmmaker and I made my first film, which is also going to be screened at 5th Cyprus International Film Festival, *Hasaboulia* which had a huge success artistically wise but also admission wise. It was the first colored feature film ever to be shot in Cyprus. Success was huge. They were even breaking the theatre doors because of the numerous audiences who wanted to watch the film, which was on at two theatres simultaneously for six weeks. People were crowding to watch the film because the heroes of this film actually existed. They were Turkish thieves who would rob rich landholders who were tyrannizing people. So they were popular but since they had to commit murders they were persecuted by the British, since at that period the British had just bought Cyprus from Turkey. The way we collected money to film the movie could be the story of another film! Conditions were very hard at that time and people we were getting in touch with in order to finance us, thought we were crazy. What we did was to collect the money from the theatres. At that time every village in Cyprus has a theatre. I had an advanced payment by every theatre existing at the cities and the small villages. In the end we were thirteen partners, ten of which were the actors of the film, and we got 300 pound loans each so as to gather enough money to buy the film and pay the crew. This is how the film was made. One of the funny things about the film was as a gynecologist, friend of mine, who had also been a co-producer in the film putting his money in it, told me due to the fact that the film contained nudity and erotic scenes the Cypriot population was increased after the screening of the film. Scenes like these at that time were rarely shown, it was something unusual.

After that my second film was made and so on, but always under the same conditions as there was no State funding at that time. I shot seven films at Cyprus and only my eighth one was funded by GFC, Cyprus Film Board and Eurimages. All the other films were made more or less like my first film. I was collecting money from theatres not only in Cyprus but also in Australia and Canada where existed theatres screening Greek films. In the beginning it was really hard but since I was proved to be steady it became easier later on. Fierce the conditions back then could be we had to make cinema. I had studied Filmmaking and I could not forgive myself being just an actor. I was then officially a director.

Your first film is screened again in a special screening within the framework of the 5th Cyprus International Film Festival. What messages do you think it contains for modern viewers and how do you feel about the film being screened again after all these years?

The film is now considered to be "cult". Artistically speaking I would do many things differently should I have the chance to shoot it again now. On the other hand I know that people who are going to see it are conscious of the time it was screened and they are going to deal with it as every other movie filmed in the 1970s, in Cyprus or on Hollywood. Furthermore I am content that this movie is still current and it was a good production for that time, that is if it would be

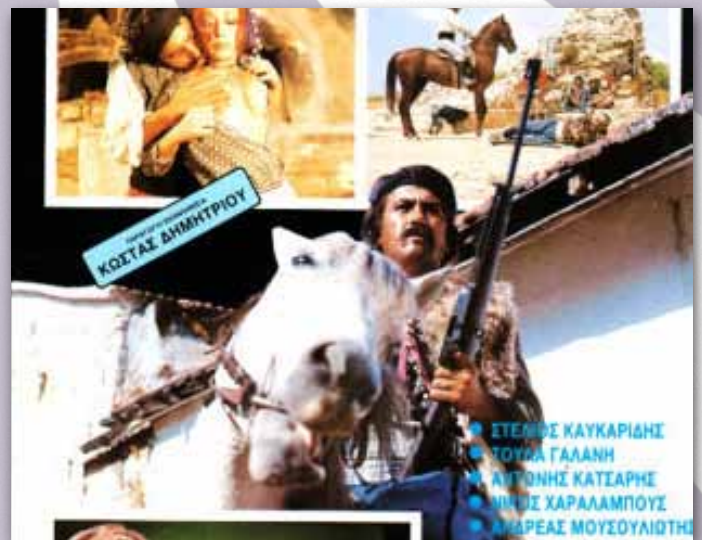
screened now it would cost 2,5 to 3 million Euros. Despite the technical and institutional evolution which has been going on lately however, no one dared to make such a film. It is an expensive production where every single detail could make a difference. Nowadays there are no open spaces for such a film to be shot. It has to be made in a studio as there is no open space that can be transformed into a natural environment of that time. Moreover it is really hard for such a movie to be shot today because no one would do it if they hadn't been assured for funding before they would shoot. Mentality has been totally changed now. Of course it is a really positive thing that there is State funding, but in the other hand there is lack of passion, of that devotion a filmmaker has to their film. We were making a film regardless of the fact that there was money or not. During my second film, invasion in Cyprus was going on. However there was a passion, a commitment to our movie. Actors were not paid; they were funding the film instead. The crew has just arrived from Greece where dictatorship was on and they were really happy because in Cyprus they were able to talk free and buy records of Theodorakis. Moreover they could understand that I, as a young director, was bringing the British film style along with me, which was totally different than the Greek one which included just a chair with the director's name on. Until that time Cinematographers were working as directors also, whereas the latter were sitting and just shouting "Motor" and "Cut". It was then I realized that the frame was the Cinematographer's choice. It was then I realized the difference between Greek Films which were shot in a week and the rest of the European films. That meant that I was transmitting a whole new philosophy to my crew and in this way we carried on. This was my biggest achievement. We grabbed the dream.

How do you see evolution of Cypriot Cinema which has been going on lately?

It has been going really well. Personally as a member of the Cyprus Film Board, I am responsible to read the scripts and decide with the other Councilors what movie we are going to fund and I have seen that some magnificent short, feature and documentary films have been made which have also been distinguished through Film festivals. Maybe it took a little time to begin but it is going on really well and we have some really talented directors. The same thing I see in Greece also. Now we are not talking just about Theo Angelopoulos. There are young men and women filmmakers who have made astonishing films. This had to be done. The Ministry of Culture had to consider things from another viewpoint. Because in Cyprus, especially, filmmaking was thought to be luxury after the invasion. Moreover the theatre was closed for two years after the invasion. But as time was passing by, some funding was collected and now we have a feature film, many shorts and significant documentaries fulfilled every year. Cypriot Cinema is now blossoming.

Would you consider filming a movie now?

In 2000 I made *"The Road to Ithaca"* which was successfully screened in Thessaloniki International Film Festival and then to Greece, Britain, France, Bulgaria and of course Cyprus. The next film I would like to make is part of a trilogy. The first two movies I made were before the invasion and *"The Road to Ithaca"* included some real love stories. Now I bear in mind a story telling what happened to these people through time. Are they grownups? What has happened to them? How do children born after their mothers were raped live now? This is intriguing to me as a story for my new film. I plan to start shooting in 2012 if everything turns out well. I am still a romantic believer in Film, despite difficult times. ■

Αλεξάνδρα Παυλίδου

Διαπρέπει σε ένα είδος σφαιρικής και ταυτόχρονα ενδεδειγμένης εξερεύνησης της μορφής αλλά και της ουσίας της υποκριτικής, μοιράζοντας το χρόνο της μεταξύ σκηνοθεσίας, διδασκαλίας και ερμηνείας. Για μια τόσο ταλαντούχα καλλιτέχνη η αναγνωρισιμότητα και δημοφιλία είναι δεδομένη. Η βράβευσή της με τη «Χρυσή Αφροδίτη» από το Φεστιβάλ Κύπρου το 2009 για την ερμηνεία της στην ταινία «Τρυφερότητα» του Παναγιώτη Καραμήτσο ήταν αναμενόμενη. Η επιστροφή της στο ίδιο φεστιβάλ ένα χρόνο αργότερα με την ιδιότητα της κριτού είναι μια ιδιαίτερα ευτυχής συγκυρία για τη διοργάνωση. Συναντήσαμε την Αλεξάνδρα Παυλίδου λίγο πριν το ταξίδι της στον Καναδά όπου θα παρακολουθούσε ένα workshop

πάνω στην υποκριτική τεχνική του Michael Chekhov.

Το πιο πρόσφατο κινηματογραφικό project στο οποίο συμμετείχατε είναι η νέα ταινία του Φαίδωνα Παπαμιχαήλ, με τίτλο «Arcadia Lost». Πείτε μας μερικά λόγια για την ταινία, την εμπειρία των γυρισμάτων αλλά και τη συνεργασία με το Φαίδωνα Παπαμιχαήλ.

Για κάθε Έλληνα ηθοποιό, το να συμμετέχει σε μια ξένη ταινία, είναι τιμή και χαρά, ειδικά όταν πρόκειται για δημιουργούς καταξιωμένους όπως ο Φαίδων Παπαμιχαήλ. Δεν νιώθω όμως αρμόδια να σας μιλήσω για την ταινία λόγω του ότι ο ρόλος μου εμφανιζόταν μόνο για λίγο στο πρώτο μέρος της ταινίας, το οποίο ουσιαστικά απλώς έβαζε της βάσεις για να ξεκινήσουν οι πρωταγωνιστικοί χαρακτήρες (life changing experiences) ένα ταξίδι αυτογνωσίας. Η αλήθεια είναι ότι η εμπειρία των γυρισμάτων δεν διέφερε ουσιαστικά από άλλες προηγούμενες μου εμπειρίες στον ελληνικό κινηματογράφο. Φαίνεται ότι η ομαδική δημιουργία είναι τελικά το ίδιο παντού. Πολλή δουλειά, πολλές ώρες, μια ομάδα ανθρώπων με κοινό στόχο που πασχίζει για το καλύτερο κάτω από λιγότερο ή περισσότερο αντίξοες συνθήκες. Άνθρωποι ευγενικοί, δεμένοι μεταξύ τους με αυτήν την κοινή εμπειρία που λέγεται «γύρισμα». Ο Φαίδωνας ήρεμος, ευγενικός με πολύ χιούμορ, χωρίς καμία σοβαροφάνεια και με την αγωνία που έχει κάθε δημιουργός για την πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του. Το μεγαλύτερο μέρος του συνεργείου αποτελούνταν από Έλληνες οπότε δεν μπορώ να πω ότι ήρθα σε επαφή με κάτι που δεν γνώριζα. Πριν ξεκινήσουν τα γυρίσματα αναρωτιόμουν βέβαια αν θα ήταν μια «χολιγουντιανή» εμπειρία, από αυτές που φαντασιώνεται ο κάθε ηθοποιός, αλλά κάτι τέτοιο δεν θα ταίριαζε νομίζω ούτε στο πνεύμα της ταινίας, αλλά ούτε και στις οικονομικές της δυνατότητες. Αυτό που μου έκανε εντύπωση, ήταν το επίπεδο υποκριτικής των δυο πολύ νέων πρωταγωνιστών. Φαινόταν ότι είχαν μεγάλη άνεση και εμπειρία. Ήταν απολύτως συντονισμένοι με τον σκηνοθέτη τους, και απολύτα αληθινό. Η «αμερικάνικη σχολή» ήταν ξεκάθαρη. Χαμηλό τόνο και εσωτερικότητα (τόσο που ώρες ώρες αναρωτιόμασταν εμείς οι Έλληνες, αν ακούγονται), τρομερή άνεση στην υποκριτική, συνεχείς απλές, αυτοσχεδιαστικές μικροδραστηριότητες που έντυναν την ερμηνεία τους με αληθοφάνεια και αμεσότητα. Ειλικρινά τους θαύμασα και τους χάρηκα. Με τον Νικ Νόλτε δεν είχα γυρίσματα δυστυχώς. Είδα όμως ότι σύσσωμο το συνεργείο, ήταν μαγεμένο από την απλότητα, την ταπεινότητα και το μέγεθος του ταλέντου του.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η ταινία νοηματικά στηρίζεται σε ένα μεταφορικό δίπολο «απώλειας - ανακάλυψης» για τους χαρακτήρες της, που χάνουν τη δυνατότητα εύκολης απόδρασης από την περιοχή, βρίσκουν όμως νέα στοιχεία για να επανεφεύρουν τους εαυτούς τους. Υπήρχε κάτι στη σύνθεση της όλης διαδικασίας που σας παρακίνησε να «χάσετε» ή να «βρείτε» κάτι; Επίσης εντοπίσατε «Τρυφερότητα» στην «Χαμένη Αρκαδία»;

Κάθε μέρα «χάνεις» κάτι, και ως φυσικό επακόλουθο «βρίσκεις» κάτι, αν έχεις τα ματιά και της αισθήσεις σου «ανοιχτές». Είναι σαφές για μένα, ότι ο άνθρωπος μόνο μέσα από το στρίμωγμα ή τον «πόννο» (με την ευρύτερη έννοια) μαθαίνει, γιατί μόνο αυτός μας αναγκάζει να μετακινηθούμε από την ζώνη ασφάλειας μας (comfort zone) σε άλλες ανεξερεύνητες περιοχές. Αν δεν μας έσπρωχνε η ανάγκη, δεν θα ανακαλύπταμε ποτέ τίποτα καινούργιο. Δυστυχώς τις περισσότερες φορές πρέπει να βρεθούμε σε αδιέξοδο, να πιάσουμε πάτο, για να μετακινηθούμε από την θέση μας. Χάνεις προς στιγμή κάτι από την αθωότητα σου και ωριμάζεις, προχωράς. Προσωπική μου προσδοκία

είναι, να έχω την δύναμη και την συνειδητότητα να βγάλω αυτά τα συμπεράσματα που πρέπει, για να μην αφορίσω τους πάντες και τα πάντα, αλλά να με οδηγήσουν πάλι στην αθωότητα που πρέπει εκ των πραγμάτων να έχει ένας καλλιτέχνης. Δεν μπορώ να πω ότι η ταινία με «άλλαξε», όπως ας πούμε με «άλλαξε» ο ρόλος στην «**Τρυφερότητα**» του Παναγιώτη Καραμήτσο, μπορώ όμως να πω, πως και οι δυο ταινίες είχαν κοινά στοιχεία. Έκτος από το ότι χρειάζεται τρυφερότητα για να πλησιάσεις πραγματικά ένα άλλο ανθρώπινο ον, όπως πλησιάσανε οι πρωταγωνιστές και των δύο ταινιών ο ένας τον άλλον, το «ταξίδι» της ζωής των χαρακτήρων, και στις δύο ταινίες, τους άλλαξε και τους έφερε πιο κοντά. Αυτό βέβαια είναι και το ζητούμενο κάθε επιτυχημένου έργου. Οι χαρακτήρες διανύουν ένα «τόξο», όπως λέμε και στην υποκριτική. Αλίμονο αν έμεναν ακίνητοι και απaráλλαχτοι. Αυτό δεν θα είχε κανένα ενδιαφέρον.

Στην περυσινή διοργάνωση του Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου αποσπάσατε τη Χρυσή Αφροδίτη για την ερμηνεία σας στην ταινία «Τρυφερότητα». Πώς νιώθετε τώρα που επανέρχεστε στη διοργάνωση αλλά ως μέλος της κριτικής επιτροπής;

Φυσικά και τα δύο αυτά γεγονότα με τιμούν και με συγκινούν. Πιστεύω ότι με την ιδιότητα του ηθοποιού και σκηνοθέτη, (τα τελευταία 4 χρόνια ασχολούμαι πολύ περισσότερο με την σκηνοθεσία και την διδασκαλία, παρά με την υποκριτική) θα μπορέσω να έχω μια πιο ενημερωμένη αντίληψη για τα πράγματα. Με φοβίζει λίγο το γεγονός ότι είμαι εξαιρετικά αυστηρή, κατ'αρχήν με τον εαυτό μου αλλά και όταν καλούμαι να κρίνω. I'll do my best!

Στην ιδιαίτερα αξιόλογη πορεία σας ως κινηματογραφικής ηθοποιού, έχετε ήδη συνεργαστεί με κάποιους πολύ σημαντικούς σκηνοθέτες, που αντιπροσωπεύουν διαφορετικές «σχολές» αλλά και περιόδους της εγχώριας κινηματογραφίας. Από το Νίκο Κούνδουρο έως τον Περικλή Χούρσογλου και τον Παναγιώτη Καραμήτσο, με τους οποίους συνεργαστήκατε με μεγάλη επιτυχία, πώς είδατε να διαγράφεται η εξέλιξη της ελληνικής κινηματογραφικής δημιουργίας;

Με τιμή ο χαρακτηρισμός σας, αν και πιστεύω ότι η εμπειρία μου ως ηθοποιός είναι πολύ μεγαλύτερη στο θέατρο. Πράγματι οι σκηνοθέτες που αναφέρατε προέρχονται από πολύ διαφορετικές σχολές. Δεν θα ήθελα να βγάλω κάποιο συμπέρασμα για τον ελληνικό κινηματογράφο, με βάση την μικρή μου εμπειρία. Σε όλες τις εποχές έχουν γίνει και καλές και κακές ταινίες και μάλιστα όλων των ειδών. Αυτό που μπορώ να πω ως ηθοποιός, είναι ότι η φόρμα καθαυτή λίγη σημασία έχει. Δουλειά του ηθοποιού είναι πάντα να εξυπηρετήσει την φόρμα και το όραμα του σκηνοθέτη αποδίδοντάς το με αλήθεια και συμπληρώνοντάς το, χρησιμοποιώντας την δική του φαντασία και καλλιτεχνική διαίσθηση. Πρέπει να είναι ευέλικτος και να προσαρμόζεται σε κάθε είδος όσο καλύτερα μπορεί. Αυτό που κατάλαβα από τότε που έγινα και σκηνοθέτης, είναι σίγουρα ότι η «άποψη» του ηθοποιού λίγη σημασία έχει. Από την στιγμή που αναλαμβάνει να ερμηνεύσει έναν ρόλο, το μόνο του μέλημα είναι να εκφραστεί με πλήρη ελευθερία μέσα στα πολύ στενά πλαίσια του οράματός του σκηνοθέτη και του κείμενου. Να προτείνει δηλαδή όλα όσα δεν μπορούσε ο ίδιος ο σκηνοθέτης να φανταστεί, ακολουθώντας πάντα την σκηνοθετική γραμμή. Ένα πάντως από τα μεγαλύτερα μείον του ελληνικού κινηματογράφου που μπορώ να εντοπίσω εγώ, είναι σίγουρα το σενάριο.

Η εποχή που διανύουμε μαστίζεται από μια γενική κρίση, οικονομική, κοινωνική, πολιτισμική. Ως μια πολύ-καλλιτέχνης με έντονη παρουσία τόσο στο θέατρο όπου εκτός από ηθοποιός είστε και σκηνοθέτης, όσο και στον κινηματογράφο, ποια μορφή Τέχνης θα επιλέγατε για να αντικατοπτρίσετε αυτή την ιστορική και κοινωνική συγκυρία;

Όλες οι περίοδοι κρίσης πέραν την πίεσης, ή μάλλον λόγω της πίεσης που ασκούν πάνω μας, είναι και θαυμάσιες ευκαιρίες για αλλαγές. Αναγκαστικά επανεξετάζουμε πρακτικές και πεποιθήσεις έχοντας πια την εμπειρία του παρελθόντος. Είναι σαν αυτό που έλεγα πριν. Δυστυχώς μέσα από τον «πόννο» μαθαίνουμε. Εμείς ως καλλιτέχνες και εννοώ όλους τους καλλιτέχνες, ως «ειδικοί» (practitioners - ερευνητές της ανθρώπινης συμπεριφοράς) είχαμε και θα έχουμε κατά την άποψή μου αυτήν την υποχρέωση και την δυνατότητα. Να αφυπνίζουμε καταρχήν την δική μας και κατά δεύτερον τις συνειδήσεις των θεατών μας. Αρκεί να θέτουμε ερωτήματα και να θέλουμε να δούμε με ειλικρίνεια την κατάσταση. Αυτό μπορεί να γίνει είτε με ένα installation στο κέντρο της πόλης είτε με μια παράσταση δρόμου είτε με μια κινηματογραφική ταινία. Το μέσο για μένα, λίγη σημασία έχει. Η πρόθεση μετράει. Δεν έβλεπα ποτέ την τέχνη μου ως διασκέδαση, αλλά ως ψυχαγωγία. ■

Alexandra Pavlidou

She excels in a unique kind of spherical yet deep exploration both of the form and the essence of acting, sharing her time among directing, teaching and performing. For such a talented artist, distinction and popularity are considered to be granted. Winning "Golden Aphrodite" award for her performance in Panagiotis Karamitsos' "Tenderness", was no surprise. Her return, as a judge this time, to the very same festival a year later was more than a pleasant coincidence for 2010 edition. We met Alexandra Pavlidou just a while before she had to fly to Canada to attend a master class workshop of the Michael Chekhov acting technique.

The last film project you have participated in is Phedon Papamichael's new film called "Arcadia Lost". We would appreciate a few words about the film, shooting experience as well as your collaboration with Mr. Papamichael.

It is a pleasure and an honor for every Greek actress to participate in a foreign film, especially when a talented director is involved in it. However, I do not feel as the appropriate person to talk about the film, as the character I was playing, was appearing only for a while at the first part of the film where a proper basis was formed, for the leading characters to start off a self-exploring journey (life changing experiences). The truth is that this experience was no different than other shooting experiences I have had in the Greek film industry. It seems that team work is everywhere the same. A lot of work, too many hours, and a group of people with a common goal: to do their best under more or less difficult conditions. People close to each other, united under this common experience called shooting. Phedon was calm, kind with a great sense of humor and of course some agony as this was his first feature. Most of the people in the crew were Greek, so I can't say I encountered something I didn't know. Little time only before the shooting started I, as every single actress, was of course wondering if this was going to be a "Hollywood-like" experience. However I think that this would neither serve the film's concept nor its financial abilities. What impressed me the most was the acting quality of the two very young actors who starred in the film. They seemed to be really comfortable and experienced. They were really in synch with their director and also very genuine. "American School" was obvious. Quiet tones and internal action (in such an extent that we Greeks on the set became wondering if they could actually be heard!), extreme performing "fluency", as well as small improvising activities which strengthen their performance adding truthfulness and clarity. I didn't have the chance to shoot with Nick Nolte, unfortunately. I could see however how the crew was impressed by his simplicity, humbleness and great value of his talent.

We could assume that the film is actually based on a metaphorical contrast of "loosing - discovering". The actors lose the ability of easily leaving the area, yet they find the crucial elements to rediscover themselves. Was there anything during this procedure development which urged you to lose or find something? And also did you find "Tenderness" into "Arcadia Lost"?

Every day you "lose" something and you can consequently find something if you keep your eyes and senses "open". It is clear to me that people can only learn through rough situations and "pain" (in a wide sense) because only this forces us to move from our comfort zone to other unexplored experiences. Shouldn't have there been some special need, we would never discover anything new. Unfortunately, most of the times we have to enter a dead end, to move from our position. You temporarily lose part of your innocence and you get to be mature, you move ahead. My personal aim is to have the strength and consciousness to draw the right conclusions, so that I avoid letting out everything and everyone and I am led back to the innocence an artist should have. I can't say that this film, this character "changed" me, as the character in "Tenderness" by Panagiotis Karamitsos did, but I could actually say that both films have some common elements. Apart from the fact that you need tenderness to actually come close to another human being, like the characters in both films did, it is the characters' life journey that changed them and brought them together. And this is the task for every successful play. To have the characters move on a "bow" as we say in acting. If there were standing still and didn't evolve there would be absolutely no interest.

In last year's edition of Cyprus International Film Festival you were awarded with the Golden Aphrodite for your performance in the film "Tenderness". How do you feel coming back to the festival as a member of the Jury this time?

Both events honor and move me very much. I believe that as an actress and director (during the last four year I have been directing and teaching more, rather than acting) I will be able to have an up to date view of things. I am a little bit afraid of the fact that I am extremely strict, first of all with myself and furthermore when I am called to judge. I'll do my best!

Through your remarkable experience as a film actress, you have already cooperated with some really important directors who reflect different "film schools" and periods of local filmmaking. From Nick Koundouros to Pericles Hoursoglou and Panagiotis Karamitsos, who you had a very successful collaboration with, how have you watched filmmaking evolve?

I am really honored by your characterization, although I regard my acting experience to be bigger in theatre. It is true that the aforementioned directors reflect different film schools. I wouldn't like to draw conclusions on Greek filmmaking based on my small experience, though. There were all kinds of good and bad films during all periods. What I can say as an actress is that the form is of a little importance. An actor's job is to always serve the director's form and vision by delivering a truthful performance enriched by their own fantasy and artistic sense. They have to be flexible and prepared to adjust to any genre in the best way. What I understood when I became a director also, is that an actor's opinion is of a small importance. Since they start delivering a performance, the only thing that actually matters to them is to be able to freely express themselves through narrow context of the director's vision. That is to suggest, always following the director's guidelines, everything that the directors themselves can't imagine. Nevertheless one of the main disadvantages that I can personally spot in Greek filmmaking is definitely the script.

We are living in a period shaken by a general crisis, financial, social, and cultural. You, as a multi-artist who has an intense presence both in theatre where you are distinguished not only as an actress but also as a director, and in cinema as well, which Art expression would you choose to reflect this historical and social circumstance?

Every crisis period, apart from the pressure or because of the pressure it puts on us is a wonderful opportunity for change. We are forced to think again over methods and beliefs based on past experiences. As I have foresaid, through "pain" we are learning, unfortunately. We as artists and I mean every single artist, as "experts" (practitioners- human behavior researchers) had and will have in my opinion this obligation and possibility. To awaken first of all our own consciousness and furthermore our spectators' consciousness. All that is essential is that we ask questions and that we sincerely want to face the situation. This can be done either by an installation in the centre of the city or a street performance or a film. Means are not that much important for me. Intention though, is. I never considered my art as an entertaining procedure but as a recreational one. ■

Οι περισσότεροι αναγνωρίζουν αυτό το όνομα. Ωστόσο τις περισσότερες φορές το συνδέουν με τον ελληνικής καταγωγής πρώην πολιτικό σύμβουλο. Παρόλα αυτά οι πιο επιτυχημένοι επαγγελματίες στο χώρο του κινηματογράφου και σκηνοθέτες δε μπορούν να μπερδέψουν αυτόν τον πανέξυπνο και καταξιωμένο παραγωγό με κανέναν άλλο. Το εντυπωσιακό βιογραφικό του αποτελείται μεταξύ άλλων από την παραγωγή σημαντικών ταινιών μυθολογίας, όπως το «*Underdog*», η «*Lassie*» του Charles Sturridge, το «*Lassie Come Home*», το «*Buzzkill*», το «*Falling Star*», όπως επίσης και η προσαρμογή στον κινηματογράφο του μπεστ σέλλερ βιβλίου όλων των εποχών «*Golf in the Kingdom*».

Καταρχήν πώς αποφασίσατε να κάνετε μια ταινία για το γκολφ και ιδιαίτερα να μεταφέρετε ένα από τα μεγαλύτερα best seller όλων των εποχών, όπως το «*Golf in the Kingdom*»;

Η ταινία «*Golf in the Kingdom*» βρίσκεται στο στάδιο της «ετοιμασίας» από το 1972 που πρωτοεκδόθηκε το βιβλίο. Ο συγγραφέας Michael Murphy (συνιδρυτής του Ινστιτούτου Easlen στο Big Sur της Καλιφόρνια) ο οποίος πρόσφατα γιόρτασε τα ογδοηκοστά του γενέθλια, είναι μεταξύ άλλων διάσημος για το χαρακτηρισμό που γενέδωσε στην ταινία ως της «πιο μακροχρόνια εικονικά γυριζόμενης ταινίας που σύντομα προβάλλεται σε κάποιο μυαλό δίπλα σας». Τελικά ο παραγωγός Mindy Affrime (που είχε δουλέψει παλαιότερα με την εταιρία Thom Mount) κάτοικος Λος Άντζελες, συνεργάστηκε με τον Michael Murphy και τη σεναριογράφο-σκηνοθέτη Susan Streitfeld ώστε να κάνει μια κινηματογραφική προσαρμογή της ταινίας. Παρά το γεγονός ότι η πλοκή, οι χαρακτήρες και η εποχή που δρουν είναι η ίδια, το «*Golf in the Kingdom*» από κινηματογραφικής άποψης, μπορεί να ειπωθεί σαν ένα είδος όπου η φαντασία συναντά την πραγματικότητα, όπου η πλοκή εκτυλίσσεται με μη-γραμμική αφήγηση. Υπό αυτή την έννοια η ταινία είναι εύλογα πιο «εσωτερική» από το βιβλίο, κι όμως είναι αναμφισβήτητη μια όμορφη κινηματογραφική μεταφορά των μυστηριακών, όπως επίσης και των φυσικών, πνευματικών και πνευματιστικών αξιών του γκολφ και των συνακόλουθων επιρροών που έχουν πάνω στην ψυχή και το υποσυνείδητό μας. Ήμουν τυχερός που ενεπλάκη στην παραγωγή του «*Golf in the Kingdom*» ενώ προχωρούσα στην επεξεργασία μιας άλλης ταινίας επίσης με θέμα το γκολφ, ωστόσο διαπραγματεύτηκα την πορεία εκείνης της ταινίας με τέτοιο τρόπο ώστε να βοηθήσω στην παραγωγή αυτής που θεωρούσα τη σημαντικότερη ιστορία γκολφ που έπρεπε να ειπωθεί, εφόσον πρόκειται καταρχήν για μια ιστορία για το νόημα της ζωής, και στη συνέχεια για το γκολφ, αυτή είναι η σειρά.

Η ταινία συχνά χαρακτηρίζεται ως «φιλοσοφικό παραμύθι». Ποιες πλευρές της ζωής μπορεί κάποιος να δει να αντανακλώνονται στην ταινία; Με ποιους τρόπους μπορεί το γκολφ και οι κινήσεις του να αντιπροσωπεύσουν τις ποικίλες συναισθηματικές και κοινωνικές καταστάσεις που βιώνουμε;

Το «*Golf in the Kingdom*» είναι στην πραγματικότητα ένα φιλοσοφικό παραμύθι το οποίο ανατρέπει τα μυστηριακά στοιχεία του γκολφ δείχνοντας συγκεκριμένα τη σύνδεση μεταξύ του φυσικού και του πνευματικού κόσμου. Επομένως το καλά κρυμμένο μυστικό για το γκολφ είναι ότι αποτελεί πολλά περισσότερα πράγματα από ένα απλό παιχνίδι που πραγματοποιείται είτε για άθληση είτε για ψυχαγωγία. Ακόμα περισσότερο μεταμορφώνει, περικλείει μια μεταβατική δραστηριότητα και η ταινία – όπως και το βιβλίο – αποκαλύπτει την αλήθεια για το γκολφ από μια ποιητική σκοπιά. Έχει ειπωθεί ότι η Τέχνη μιμείται τη ζωή και το αντίστροφο. Ωστόσο αυτό που μας αποκαλύπτεται για το γκολφ είναι ό, τι και το ίδιο προκρίνει σχετικά με τον ενδόμυχο μας εαυτό είτε είναι καλός είτε κακός, και αυτό μπορεί να είναι μια πάρα πολύ ισχυρή μέθοδος αυτογνωσίας. Η ιδέα της «τελειότητας» για παράδειγμα είναι υπό διερεύνηση και βρίσκεται σε λανθάνουσα μορφή τόσο στη ζωή όσο και στο γκολφ – το οποίο συνεπάγεται φυσικά ότι αποτυγχάνεις στο να συνειδητοποιήσεις τη χαρά της ζωής και αποδέχσαι την πιθανότητα ή την αλήθεια ότι αυτή η «τελειότητα» αντιθέτως απορρέει από εκείνη την ευτυχία. Σε αυτό το πλαίσιο η παρτίδα γκολφ στο «*Golf in the Kingdom*» δεν είναι τίποτε περισσότερο από μια μεταφορά ή παράδειγμα του πώς να «αγαπά» κανείς και να γεύεται τη «χαρά» της ζωής.

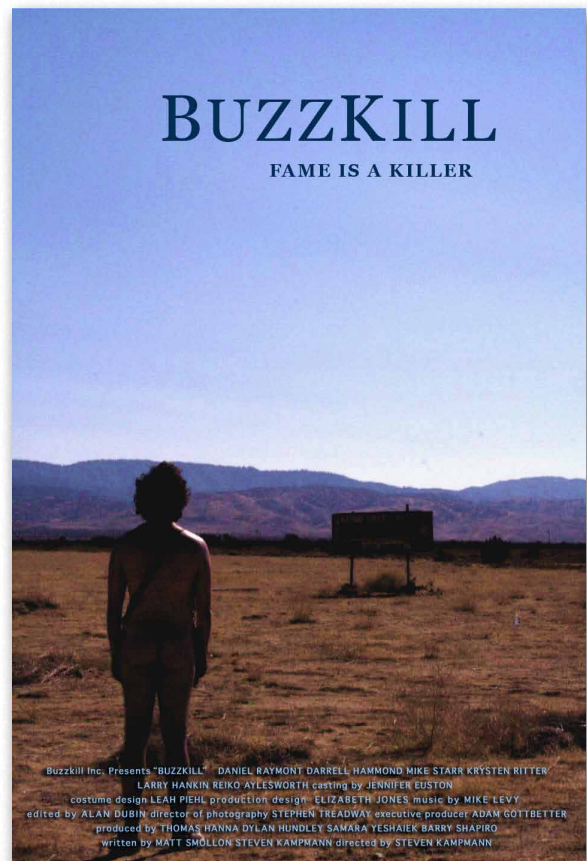
Μια ταινία που αφορά το γκολφ είναι μια ταινία που σαφώς απευθύνεται σε ανθρώπους που μπορούν να συνειδητοποιήσουν, να εντοπίσουν και να μεταδώσουν τη μαγεία του γκολφ. Από τις προβολές που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί είδατε αυτή τη μαγεία να επεκτείνεται και σε κοινό που δε σχετίζεται με το γκολφ; Ποιες είναι οι προσδοκίες σας;

Αυτό σίγουρα επαληθεύεται όσον αφορά ταινίες με θέμα το γκολφ που έχουν βασιστεί ή έχουν εμπνευστεί από αληθινές ιστορίες όπως οι: «*Bobby Jones: Stroke of Genius*» ή «*The Greatest Game Every*

Played» συγκρινόμενες για παράδειγμα με ανευλαβείς κωμωδίες για το γκολφ όπως οι: «*Caddyshack*» και «*Happy Gilmore*». Ωστόσο το «*Golf in the Kingdom*», ως μεταφορική ταινία, χρησιμοποιεί τη μαγεία του γκολφ κυρίως σα μηχανισμό επεξήγησης και απεικόνισης της ανθρωπίνης δυνατότητας για πνευματική ανέλιξη. Με άλλα λόγια το «*Golf in the Kingdom*» είναι μια ουσιαστική ταινία για τον καθένα – είναι σαν το «*Inception*» να συναντά το «*Eat, pray, love*» αλλά σε ένα γήπεδο γκολφ. Ωστόσο παρά το γεγονός ότι κυρίως εστιάζει σε πνευματικές παραμέτρους του παιχνιδιού, η ταινία μπορεί να ειπωθεί σαν ένα γενικότερο μάθημα ζωής. Με αυτή την έννοια δεν είναι ανάγκη να παίζει κανείς γκολφ για να σχετιστεί με την ταινία. Αναμφίβολα είναι μια ταινία που απευθύνεται σε ειδικό κοινό, ωστόσο έχει τη δυνατότητα να διεισδύσει και να προσελκύσει το ενδιαφέρον ενηλίκων θεατών συγκεκριμένα, με βάση τη συναισθηματική και πνευματική διορατικότητα της ταινίας αλλά και των ήχων και των εικόνων που εγχαράσσονται στη μνήμη των θεατών έχοντας μετασχηματιστεί σε λέξεις, αποτελώντας μια μοναδική προσάρμογή του βιβλίου στο κινηματογραφικό μέσο. Με δεδομένο αυτό, ελπίδα μου είναι η ταινία να ενδιαφέρει τους νέους αναγνώστες του βιβλίου αλλά και να παρακινήσει όσους το έχουν ήδη διαβάσει να το διαβάσουν ξανά.

Είστε ένας διακεκριμένος και επιτυχημένος επαγγελματίας της κινηματογραφικής βιομηχανίας. Ποια είναι η άποψή σας για την κινηματογραφία στην Ελλάδα και την Κύπρο και πώς βλέπετε νέες, ανερχόμενες φεστιβαλικές πρωτοβουλίες που προωθούν τις εγχώριες ταινίες;

Η κινηματογραφική παραγωγή στην Ελλάδα και την Κύπρο γίνεται συνεχώς πιο δημοφιλής και το σημαντικότερο όλων είναι ότι προσελκύει παραγωγούς από το εξωτερικό. Είναι μια πολύ θετική τάση που έχει σηματοδοτηθεί από τη μεγάλη εμπορική επιτυχία ταινιών όπως το «*Μάμα Μία*» και καθώς όλο και περισσότεροι σκηνοθέτες απολαμβάνουν ανάλογη αποδοχή από το κοινό θα υπάρξει πολύ μεγαλύτερη εκτίμηση του κινηματογράφου από τον ελληνικό πληθυσμό. Αυτό είναι απαραίτητο εάν πρόκειται να υπάρξει μια αντιπροσωπευτική κινηματογραφική βιομηχανία και για να υπάρξει όποια οικονομία κλίμακας – με όρους αριθμού και ποιότητας των ταινιών που γυρίζονται – πρέπει να δημιουργηθεί και να αναπτυχθεί μια δεξαμενή ταλέντων τόσο μπροστά όσο και πίσω από την κάμερα. Επίσης πρέπει να υπάρχουν κίνητρα για την παραγωγή ώστε να δημιουργηθούν θέσεις εργασίας και εθνικός πλούτος, όπως συμβαίνει παντού στον κόσμο όπου η εγχώρια κινηματογραφική βιομηχανία είναι μια πρωτοβουλία προτεραιότητας. Για να διασφαλίσουμε το μέλλον της ελληνικής κινηματογραφίας ώστε να παραμείνει στην αιχμή των εξελίξεων (ειδικά εμείς οι επαγγελματίες της κινηματογραφικής βιομηχανίας) πρέπει να συνεχίσουμε να προωθούμε τις εγχώριες ταινίες είτε στο κοινό της Ελλάδας και της Κύπρου είτε στο κοινό του εξωτερικού, μέσω της εκπαίδευσης και του μάρκετινγκ καθώς επίσης και να γιορτάζουμε με αφιερώματα, βραβεία κλπ τα πιο αξιόλογα ταλέντα που έχει να επιδείξει η Ελλάδα. ■

George Stephanopoulos

Most people recognize this name; however most of the times they connect it somehow to the famous Greek descendant former political adviser. Nevertheless most successful film industry professionals and directors can't mistake this brilliant and acclaimed producer for anyone else. His impressive resume is consisted among others by significant feature film productions, such as *Underdog*, *Charles Sturridge's Lassie*, *Lassie Come Home*, *Buzzkill*, *Falling Star*, as well as the adaptation of bestselling novel *Golf in The Kingdom*.

First of all how did you decide to make a movie about golf and especially adapt the best-selling novel of all time "Golf in the Kingdom"?

The movie *Golf in the Kingdom* had basically been in "development" since 1972 when the book was first published. The author, Michael Murphy (co-founder of Easlen Institute in Big Sur, California), who just celebrated his 80th birthday, was known to refer to the film as "the longest running virtual movie coming to a mind near you." In the end, LA based producer Mindy Affrime (formerly with the Thom Mount Company) partnered with Michael Murphy and writer-director Susan Streifeld in an effort to make a faithful movie adaptation of the book. Although the plot and characters and time period are all the same, *Golf in the Kingdom*, in movie terms, may be viewed as a fantasy meets reality genre film, especially where the story is presented in a non-linear fashion. It is in this sense the movie is arguably more esoteric than the book yet it is undeniably a beautiful cinematic rendering of the mystical, as well as the physical, mental and spiritual qualities of golf and its affect on our psyche and subconscious mind. I was fortunate to have gotten involved with *Golf in the Kingdom* while developing another golf film though I tabled that project in order to help produce what I would consider the most important golf story to tell, since it is primarily a story about the meaning of life, then golf, in that order.

The movie is often characterized as a "philosophical tale". Which aspects of life could someone see reflected on the film? How golf and its moves can represent different emotional and social situations we often encounter in our lives?

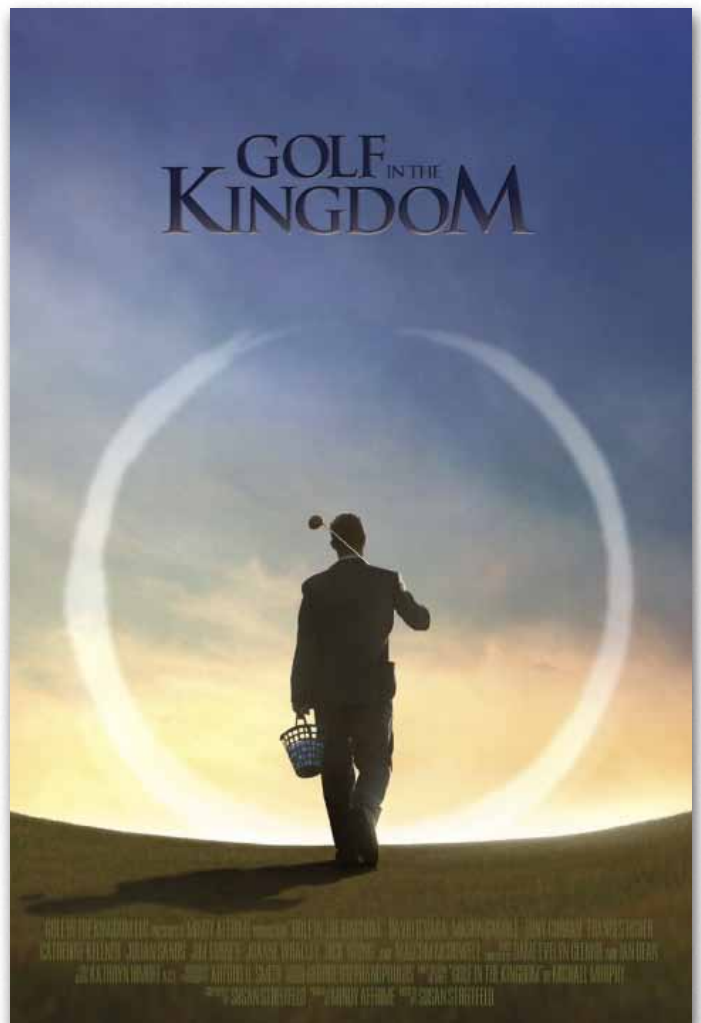
Golf in the Kingdom is indeed a philosophical tale that tackles the mystical aspects of golf by showing in particular the connection between the physical and spiritual worlds. Thus, the hidden secret about golf is that it is more than just a game whether for sport or recreation; rather, it is a transformative, if not transcendental activity and the movie - like the book - reveals this truth about golf in a poetic way. It has been said art imitates life, and vice versa. However, what is telling about golf is what it reveals about our inner selves both good and bad and this can be a powerful form of self-discovery. This idea of perfection, for example, is explored and ultimately revealed to be just as elusive in life as in golf - that is, of course, you fail to realize the joy in living and accept the possibility or truth that "perfection" instead emanates from that happiness. In this context, the game of golf in *Golf in the Kingdom* is nothing more than a metaphor or example of how to "love" and experience the "joy" for life.

A film about golf is certainly addressed to people who can realize, capture and transmit the magic of golf. From the screenings which already have taken place, did you see this magic expanding to audience not related to golf? Which are your expectations?

This is certainly true of golf film based on or inspired by true stories like *Bobby Jones: Stroke of Genius* or *The Greatest Game Ever Played* as compared to, for example, irreverent golf comedies like *Caddyshack* or *Happy Gilmore*. However, *Golf in the Kingdom*, as a metaphysical film, uses the magic of golf mainly as a device to explain and illustrate our human potential for spiritual growth. In other words, *Golf in the Kingdom* is your quintessential smart movie - think *Inception* meets *Eat Pray Love* but in a golf setting. However, while it focuses mainly on the mental aspects of the game, you can view the film more generally as a life lesson. So, it is not that you have to play golf to relate to the film. It is no doubt a niche film but *Golf in the Kingdom* has potential crossover appeal for adult audiences in particular based on the film's emotional and spiritual insights and for its haunting sounds and images that transcend words, which is an interpretation of the book unique to the medium of film. That said, it is my hope is the movie will interest new readers of the book and that those who have already read will be inspired to read it again.

You are an acclaimed and successful film industry professional. What is your opinion about filmmaking in Greece and Cyprus and how do you feel about new, upcoming festival initiatives which try to promote local films?

Film production in Greece and Cyprus is gaining popularity and more importantly it is opening up to outside producers. This is a positive trend buoyed by the commercial success of films like *Mama Mia* and as more filmmakers enjoy similar audience approval there will be a higher regard for cinema in general among the Greek populace. This is essential if there is going to be a local film industry to speak of and for there to be any economy of scale - in terms of the number and quality of films made -- there must be an available and growing talent pool both in front and behind the camera. There is also the need for production incentives in order to produce jobs and national wealth, as is the case elsewhere in the world where local film production is a priority initiative. To ensure the future of Greek cinema and to remain relevant we (specifically, us industry professionals) must continue to promote local films to audiences in/outside of Greece and Cyprus through education and marketing and celebrate with festivals, tributes, awards, etc. the best and brightest Greek talent. ■

Κώστας Κακογιάννης

Ως πολυτάλαντος και πνευματικά ανήσυχος ο Κώστας Κακογιάννης πάντα έχει να προτείνει κάτι νέο, πρωτόγνωρο στα πολιτισμικά δρώμενα. Συνθέτης μερικών από τις πιο αγαπημένες μελωδίες που συνοδεύουν αξιόλογες θεατρικές παραστάσεις, κινηματογραφικές ταινίες, τηλεοπτικές σειρές, καθώς και του μουσικού θέματος της Τελετής Απονομής Βραβείων «Χρυσή Αφροδίτη» στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Κύπρου, αποτελεί αναμφισβήτητο έναν από τους σημαντικότερους και πιο ολοκληρωμένους σύγχρονους καλλιτέχνες. Η δραστηριοποίηση του προσωπικού του δημιουργικού πυρήνα, του πολιτισμικού οργανισμού «Παράκεντρο» αποτελεί αδιά-

ψευστο μάρτυρα ότι ο Κώστας Κακογιάννης δεν ενισχύει απλά τον πολιτισμό αλλά αποτελεί έναν από τους σημαντικότερους σύγχρονους δημιουργούς που ουσιαστικά παράγουν τις πτυχές του πολιτισμού.

Πώς δημιουργήθηκε η ιδέα του «Παράκεντρο», ενός από τα πιο σημαντικά κέντρα δημιουργίας, διάδοσης και προώθησης του πολιτισμού; Πόσο είναι το όραμά σας για το κέντρο αυτό; Και ποια τα σχέδιά σας;

Η ιδέα ξεκίνησε από την ανάγκη που είχαμε ως καλλιτέχνες με τον λογοτέχνη και συνδημιουργό Πάμπο Κουζάλη για την ύπαρξη ενός εκδοτικού οίκου /δισκογραφικής εταιρίας που να δίνει στέγη σε ποιοτικά έργα και όπου οι καλλιτέχνες να μην τυγχάνουν της εκμετάλλευσης που συνήθως επικρατεί στον χώρο. Ιδρύσαμε τον οργανισμό στη Λεμεσό μαζί με άλλους αξιόλογους καλλιτέχνες και του δώσαμε το προφητικό όνομα «Παράκεντρο». Το όραμα αδρανούσε μέχρι την επίσκεψή μου στο χωριό Λεμύθου που βρίσκεται στη καρδιά του Τροόδους σε υψόμετρο 1200μ. Μαγεμένος από το τοπίο, τα δάση και την απρόσκοπτη θέα μέχρι τη θάλασσα, αγόρασα άμεσα ένα πέτρινο κτίσμα του 19^{ου} αι., το οποίο επεκτάθηκε σε δικά μου αρχιτεκτονικά σχέδια ώστε να περιλαμβάνει χώρο εκδηλώσεων, στούντιο ηχογραφήσεων, στούντιο μοντάζ ταινιών, σελιδωσής κλπ. Το έργο ολοκληρώθηκε στην πρώτη του φάση το 2007, και από τότε ο μη κερδοσκοπικός αυτός οργανισμός παρήγαγε δεκάδες CD, DVD, βιβλία, ταινίες, θεατρικές παραστάσεις, εικαστικές εκθέσεις και μουσικές παραστάσεις με επώνυμους καλλιτέχνες. Κάθε χρόνο επίσης το «Παράκεντρο» απονέμει ένα «Βραβείο Προσφοράς στον Πολιτισμό».

Η απομακρυσμένη από τα αστικά κέντρα τοποθεσία του «Παράκεντρο», ήταν προσωπική σας επιλογή; Πόσο σας δυσκολεύει αυτή η «απομόνωση» στην υλοποίηση του έργου σας, δεδομένου ότι είστε ένας ταλαντούχος και πολυβραβευμένος καλλιτέχνης με διακρίσεις από τους σημαντικότερους Οργανισμούς παγκοσμίως, και η υψηλού επιπέδου δουλειά σας συνοδεύεται προφανώς και από υψηλές απαιτήσεις.

Η απομόνωση από τους αστικούς πειρασμούς ήταν και ο στόχος επιλογής του χώρου στέγασης του «Παράκεντρο». Τόσο εγώ όσο και οι φιλοξενούμενοι καλλιτέχνες, βρισκόμαστε σε άμεση σύνδεση με τη φύση και την ομορφιά και έτσι πολύ πιο εύκολα εισερχόμαστε σε κατάσταση «έμπνευσης» ώστε απερισπαστοι να παράγουμε έργα ποιότητας. Άλλωστε βιώνουμε μια θαυμάσια περίοδο όπου η τεχνολογία μας επιτρέπει να ολοκληρώνουμε συνεργασίες με τηλεδιασκέψεις και διαδικτυακές συνδέσεις. Οι πιο σημαντικές «διεθνείς» μου συνεργασίες των τελευταίων χρόνων έχουν ολοκληρωθεί μέσω ίντερνετ, χωρίς την ανάγκη μεταβίβασης μου ούτε για μια μέρα στο εξωτερικό!

Ποια είναι η ιδιαιτερότητα των «δικών σας» Ορειβατών και πόσο σας επιδιώκετε να συνεργάζεστε με παιδιά, με δεδομένο ότι έχετε αναλάβει στο παρελθόν και τη μουσική διεύθυνση της Eurovision Junior?

Με τη σωστή διαπαιδαγώγηση το κάθε παιδί μπορεί να γίνει σωστός καλλιτέχνης ή σωστός κριτής. Θέλουμε τα παιδιά να «ξεδιψούν» σοφά τις καλλιτεχνικές τους ανησυχίες, γι αυτό και προσπαθούμε να τα εφοδιάσουμε με τις σωστές γνώσεις και εμπειρίες. Από αυτά εξαρτάται η επιβίωση ή όχι της ποιότητας στην τέχνη. Οι «Ορειβάτες» είναι ένα γκρουπ που οργανώσαμε με παιδιά της περιοχής του Τροόδους. Παιδιά που στερούνταν τις ποιοτικές ενασχολήσεις με την τέχνη λόγω απομόνωσης από τα αστικά κέντρα. Ο σπόρος φυτεύτηκε το 2004 με την παραγωγή ενός Χριστουγεννιάτικου CD. Ο απόηχος και η αυτοπεποίθηση μεγάλωσε τόσο που τα παιδιά της περιοχής έχουν εξελιχθεί σε εξαιρετικά μουσικά talenta, με ποιότητα και ήθος!

Εκτός από τη μουσική έχετε διακριθεί και στον κινηματογράφο, με χαρακτηριστικά αξιόλογη στιγμή, τη βράβευσή σας από το Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους της Δράμας το 2008, για την ταινία «Υπέρβαση- Στέλιος» που γυρίσατε σε συνεργασία με το λογοτέχνη Πάμπο Κουζάλη. Θα σας γόητευε η περαιτέρω ενασχόληση με τον κινηματογράφο; Θα σκεφτόσαστε να γυρίσετε κάποια ακόμη ταινία;

Η σχέση μου με τον κινηματογράφο κρατάει χρόνια, όμως καθαρά από τη σκοπιά του συνθέτη μουσικής ταινιών. Το σκηνοθετικό κομμάτι προέκυψε όταν είχα πάρει τον Μιχάλη Κακογιάννη να επισκεφθεί ένα φίλο μου ο οποίος παρά την πλήρη αναπηρία του λόγω μυϊκής δυστροφίας, συνθέτει μουσικά αριστουργήματα Τκινώντας μόνο το ένα δάκτυλό του με τη βοήθεια του υπολογιστή. Συγκινημένος ο Μιχάλης εξέφρασε την επιθυμία να φτιάξει ένα ντοκιμαντέρ για τον Στέλιο Πισή. Τόσο η ηλικία του όμως, όσο και η έλλειψη χρόνου δεν του το επέτρεπαν, έτσι ανέλαβα άμεσα δράση και αφού εξοπλίστηκα με κάμερες, γερανούς, μονταζιέρες, φώτα κλπ, μαζί με τον Πάμπο Κουζάλη γυρίσαμε, μοντάραμε και παράξαμε από μόνοι μας το ντοκιμαντέρ «Υπέρβαση», το οποίο απέσπασε διάφορα βραβεία ανά τον κόσμο. Από τότε έχουμε φτιάξει δεκάδες μουσικά βίντεο, βιντεοποιήματα, εκπαιδευτικές ταινίες και ήμασταν συμπαρωγοί σε κάποιες κινηματογραφικές παραγωγές.

Υπάρχει κάποιο καλλιτεχνικό – πολιτισμικό project που ετοιμάζετε αυτό τον καιρό;

Στο «Παράκεντρο» όλο και κάτι ψήνεται! Τέλος του Οκτώβρη θα φιλοξενήσουμε μια πανευρωπαϊκή λογοτεχνική συνάντηση με τη συμμετοχή επώνυμων λογοτεχνών από όλο τον κόσμο. Στο ΡΙΚ προβάλλεται η τηλεοπτική σειρά «Στην Άκρη του Παράδεισου» η οποία τόσο από σκηνοθετικής, σεναριακής και μουσικής άποψης είναι παιδί του «Παράκεντρο». Παράλληλα θα κυκλοφορήσει ένας δίσκος με τον Μιχάλη Χατζηγιάννη ο οποίος φτιάχτηκε εξ' ολοκλήρου στο «Παράκεντρο». ■

“Βιώνουμε μια θαυμάσια περίοδο όπου η τεχνολογία μας επιτρέπει να ολοκληρώνουμε συνεργασίες με τηλεδιασκέψεις και διαδικτυακές συνδέσεις. Οι πιο σημαντικές «διεθνείς» μου συνεργασίες των τελευταίων χρόνων έχουν ολοκληρωθεί μέσω ίντερνετ, χωρίς την ανάγκη μεταβίβασης μου ούτε για μια μέρα στο εξωτερικό!”

Costas Cacoyannis

Multitalented and spiritually restless, Costas Cacoyannis has always to suggest something new and innovative regarding cultural activities. Being a composer of some of the most beloved melodies which accompany theatrical plays, films, TV series as well as the musical theme of the Golden Aphrodite Awards in Cyprus International Film Festival, he is undoubtedly one of the most important and artistically integral composers. The activation of his personal productive core, which is the cultural organization called "Parakentro", witnesses the fact that Costas Cacoyannis doesn't only strengthen culture but also is himself one of the most important modern artists who actually produces new visions of culture.

How did you come up with the idea to found "Parakentro" one of the most important centers of creating, transmitting and promoting culture? What is your vision about this center and which are your plans?

The idea began basically from the need that I and the co-founder, writer Pamos Kouzalis, had to be able to act within a Publishing house / Music label which hosts quality works of art and where artists are not being exploited as usually happens in this industry. We founded this organization in Lemessos and named it "Parakentro" prophetically. Our vision had not been active at all until I visited village Lemithou which is located in the heart of mountain Troodos, in 1200 metres altitude. Captivated by the scenery, the woods and the view of the sea, I immediately bought 19th century house entirely made of rock, which was later on expanded based on my own architectural design so that it can include a small venue, recording studio, film editing studio, paging studio etc. The project was fulfilled in 2007 and since then our nonprofit organization has produced many CDs, DVDs, books, films, theatrical plays, visual art exhibitions and music performances with popular artists. "Parakentro" also gives the "Contribution in Culture Award" each year.

Being away from big city centers and building "Parakentro" there, was a choice you made on your own? How difficult is this kind of isolation, on the grounds that since you are a talented artist, awarded by some of the most significant Organizations worldwide, your top quality work is obviously accompanied by top quality needs.

Being isolated from big city center temptations was our vision when we decided where to house "Parakentro". I as well as our guest artists have the chance to be in direct connection with the nature and its beauty and we can easily come into a state of "inspiration" so that we can be detached and produce quality work. Besides we are experiencing a marvelous time when technology allows us to fulfill collaborations by teleconference and network connections. The most important collaborations I have had during the last years have been completed entirely through the internet, without having to go abroad even for one day!

What is so special about your "Oreivates" (mountaineers) and how much do you aim at working with children, given the fact that you were the Director of Music for Eurovision Junior event?

Following the right guidelines every child can be a proper artist or a judge. We want children to wisely quench their thirst for art and this is why we try to provide them with the right knowledge and experiences. Quality survival in art is up to them. "Oreivates" is a group we formed which consists of children based at mount Troodos. They are children lacking the opportunity to deal with quality art because they are isolated from big city centers. The seed was planted in 2004 when we produced a Christmas CD. The impact and self confidence has grown in such an extent that children of the area have evolved into exceptional talents in music with proper quality and principles!

Apart from Music you have also exceeded in Film, with significant moment your award by Drama International Short Film Festival for the documentary "Ypervasi Stelios" which you have filmed in collaboration with Pamos Kouzalis. Would you be appealed to work further on film projects? Would you like to film another movie?

My relationship with Film has been going on for years, but only on the terms of composing film scores. Filmmaking just happened for me when I and Mihalis Cacoyannis decided to visit a friend of mine who despite his being totally disabled, suffering from muscular dystrophy, he can compose musical masterpieces by moving only one finger and of course helped out by his computer. Mihalis was moved and decided to make a documentary about Stelios Pissis. However his age as well as his lack of time didn't allow him to do so and it was then when I decided to act; I was supplied with cameras, tractors, film editing consoles, lights etc, and along with Pamos Kouzalis we directed, edited and produced on our own the "Ypervasi" documentary, which was awarded all over the world. Since then we have made several music videos, videos, educational films and we were co-producing some film productions also.

Is there any artistic – cultural project that you are preparing this period?

Something is always going on at "Parakentro"! At the end of October we are going to host a European literature meeting inviting significant authors from all over the world. The TV series "Akri tou Paradeisou" which is on RIK television, is actually "Parakentro's" child directing, script and music-wise. Furthermore a CD produced entirely at "Parakentro", with Mihalis Hatzigiannis singing, is going to be released soon. ■

"We are experiencing a marvelous time when technology allows us to fulfill collaborations by teleconference and network connections. The most important collaborations I have had during the last years have been completed entirely through the internet, without having to go abroad even for one day!"

Ακολουθώντας τη συμβουλή του Τζον Κασσαβέτη να «έρθει στην Νέα Υόρκη να τραβήξει την επόμενη φωτογραφία του» ο Φαίδων Παπαμιχαήλ θα χάρασσε το δικό του ιδιαίτερο δρόμο με την εξέλιξη του από ταλαντούχος φωτογράφος σε προικισμένο Διευθυντή Φωτογραφίας. Γιος του ομώνυμου, διακεκριμένου Διευθυντή Παραγωγής στις ταινίες του Κασσαβέτη, ο Φαίδων Παπαμιχαήλ είχε τη δυνατότητα να αντλήσει το καλύτερο δυνατό από καλλιτεχνικές αξίες, κώδικες εργασιακής συμπεριφοράς και δημιουργικές ιδέες, όπως εκφράστηκαν από μερικούς εκ των πιο

διακεκριμένων επαγγελματιών στην κινηματογραφική βιομηχανία, και να τις μετατρέψει σε έναν εντυπωσιακό τρόπο έκφρασης στη Διεύθυνση Φωτογραφίας και τη Σκηνοθεσία. «Knight and Day», «Walk the Line», «Sideways», «3:10 to Yuma», «W», «The Pursuit of Happiness» είναι μερικές μόνο από τις ταινίες στις οποίες έχει δουλέψει επιτυχώς ως Διευθυντής Φωτογραφίας. Το «Arcadia Lost» είναι η τελευταία ταινία που έχει σκηνοθετήσει και έχει επιλεγεί να προβληθεί στην κατηγορία «Νόστιμον Ήμαρ» ως πρεμιέρα στην Έναρξη του 5^{ου} Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ της Κύπρου.

Είστε ένας διακεκριμένος Διευθυντής Φωτογραφίας, ένας επιτυχημένος επαγγελματίας του Κινηματογράφου που έχει προκαλέσει αίσθηση με το να αναδεικνύει τα καλύτερα στοιχεία της Φωτογραφίας μέσω αξιόλογων ταινιών. Πώς ήταν η εμπειρία να δουλεύετε ως σκηνοθέτης και Διευθυντής Φωτογραφίας για το «Arcadia Lost»;

Θα μπορούσα να πω ότι δε θεωρώ απλά τον εαυτό μου είτε σκηνοθέτη είτε Διευθυντή Φωτογραφίας. Πιστεύω ότι όλοι όσοι κάνουν ταινίες λατρεύουν κάθε στάδιο: το μοντάζ, το φωτισμό, τη σκηνοθεσία. Για μένα είναι κάτι που συνέβη και στη συνέχεια μετατράπηκε σε καριέρα. Ήμουν επιτυχημένος Διευθυντής Φωτογραφίας αλλά διαπίστωσα ότι ήθελα να γράψω και να σκηνοθετήσω. Είμαι επίσης Φωτογράφος και Διευθυντής Φωτογραφίας σε ταινίες. Αυτό το κομμάτι πήγαινε πολύ καλά αλλά έπρεπε να προχωρήσω. Πιστεύω ότι όλα είναι βασισμένα σε ένα είδος ευαισθησίας που πρέπει να έχει οποιοσδήποτε θέλει να πει μία ιστορία. Ως Διευθυντής Φωτογραφίας χρειάζεται πάντα να κάνεις προσπάθεια για την καλύτερη συνεργασία ανάλογα με ποιον συνεργάζεσαι. Στις μεγάλες παραγωγές του Χόλυγουντ ο Διευθυντής Φωτογραφίας θα πρέπει να συνεργαστεί με το σκηνοθέτη και τους ηθοποιούς σε ένα αυστηρά ορισμένο σχήμα, ενώ στην Ευρώπη μπορεί κανείς να δουλέψει πιο ελεύθερα και να κάνει πραγματικά καλλιτεχνική δουλειά. Ωστόσο μου αρέσει επίσης να χειρίζομαι την κάμερα, να επιλέγω τα κάδρα και να αναμειγνύομαι αρκετά. Οπότε ήρθε κάπως φυσικά για μένα να κάνω και τα δύο.

Πώς αποφασίσατε να γυρίσετε μια ταινία αποκλειστικά στην Ελλάδα; Ήταν εύκολο για έναν επαγγελματία συνηθισμένο σε μεγάλες παραγωγές, όπως είστε εσείς να προσαρμοστεί σε μια πολύ μικρότερη κινηματογραφική βιομηχανία όπως αυτή που υπάρχει στην Ελλάδα; Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίσατε;

Οι δυσκολίες ήταν οι προφανείς αναφορικά με την υποδομή, την οργάνωση και τα πολύ λίγα εξειδικευμένα συνεργεία τεχνικών. Αυτό σημαίνει ότι πολλά πράγματα έπρεπε να τα κάνουμε μόνοι μας αφού δεν υπήρχε κανείς άλλος να τα κάνει για εμάς. Επομένως ήταν μια δύσκολη κατάσταση από πολλές απόψεις. Ωστόσο μου άρεσε που πραγματοποιήσαμε το γύρισμα στην Ελλάδα λόγω του έντονου φωτός και των όμορφων τοποθεσιών που γυρίζαμε. Αρχικά επρόκειτο να γυρίσουμε την ταινία αποκλειστικά στην Ινδία γιατί θέλαμε να απεικονίσουμε την αγνότητα και το μεταφυσικό στοιχείο, όμως στη συνέχεια είδαμε ότι η ιστορία θα μπορούσε να ειπωθεί καλύτερα στην Ελλάδα. Το τοπίο που επιλέξαμε να

κάνουμε το γύρισμα είχε μια μοναδική ενέργεια και επίσης το ελληνικό φως ήταν παράγοντες που βοήθησαν την εξέλιξη της ιστορίας.

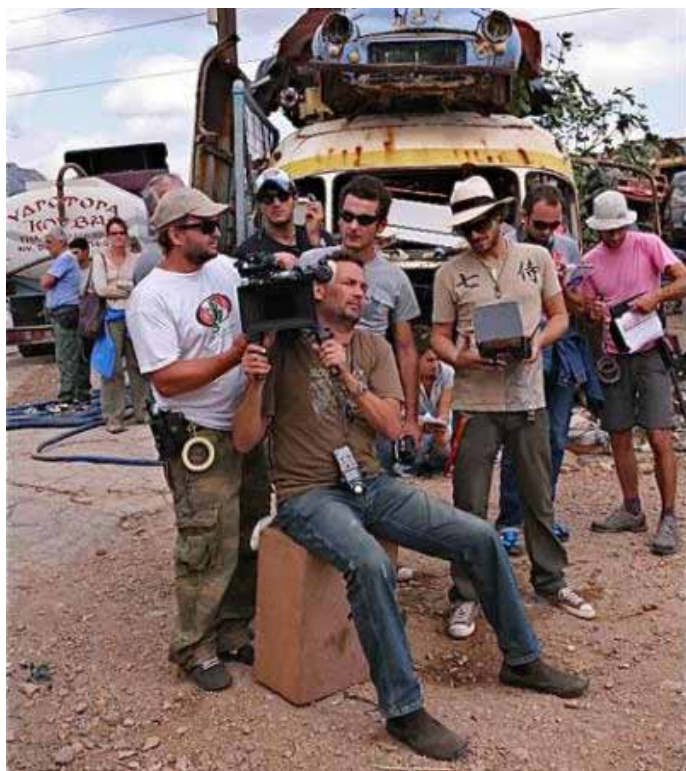
Θα προτείνατε σε άλλους σκηνοθέτες να έρθουν για γυρίσματα στην Ελλάδα; Θεωρείτε ότι είναι κατάλληλος προορισμός όσον αφορά μικρού προϋπολογισμού παραγωγές;

Θα το έκανα στα πλαίσια των επιλογών που έχει να προσφέρει η Ελλάδα καθαρά σε επίπεδο φυσικής ομορφιάς. Ωστόσο τα πράγματα γίνονται πραγματικά δύσκολα όταν κανείς έρχεται να είναι αντιμέτωπος με τις υποδομές ή τη γραφειοκρατία. Είναι πραγματικά δύσκολο οι διεθνείς παραγωγές να έρθουν στην Ελλάδα για γυρίσματα από τη στιγμή που η οργάνωση είναι ελλιπής και δεν υπάρχουν ουσιαστικά κίνητρα, όπως ας πούμε φοροαπαλλαγές. Αντιθέτως υπάρχουν άλλες ευρωπαϊκές χώρες κοντά στην Ελλάδα που έχουν να προσφέρουν πολύ περισσότερα. Η Σερβία για παράδειγμα όπου έχω δουλέψει στο παρελθόν, έχει αναπτύξει ένα ολόκληρο σύστημα ώστε να προσελκύσει και να διευκολύνει τις παραγωγές, όπως σημαντικές φοροαπαλλαγές, μεγάλα κινηματογραφικά στούντιο και εξειδικευμένα συνεργεία τεχνικών. Αυτό συνεπώς σημαίνει ότι προσελκύουν πολύ περισσότερες παραγωγές από την Ελλάδα και ότι αποτελεί τοποθεσία γυρισμάτων που προτιμάται περισσότερο.

Προετοιμάζεται κάποιο καινούριο κινηματογραφικό προτζεκτ αυτό τον καιρό;

Αυτό τον καιρό βρισκόμαστε στη διαδικασία του post production της τελευταίας ταινίας του Αλεξάντερ Πέιν, με τίτλο «The Descendants», όπου συνεργάστηκα ως Διευθυντής Φωτογραφίας. Επίσης είμαι στη διαδικασία γυρισμάτων για μια νέα ταινία εντελώς διαφορετική από το «Arcadia Lost» το οποίο ήταν μια φιλοσοφική, μεταφυσική ταινία. Η ταινία που γυρίζω τώρα είναι περισσότερο κάτι σε φιλμ νουάρ και θα ολοκληρωθεί το 2012. Λέγεται «The city of Jerks» και παρουσιάζει την ιστορία ενός πρώην κατάδικου που κρύβει το παρελθόν του και παρουσιάζεται ως ένας έντιμος φωτογράφος ο οποίος αναμειγνύεται με το σαρ σύστημα. Μπαιίνει στα άδυτα της σόου μπίζνες: πάρτι στο Χόλυγουντ, στάρλετς, διασημότητες. ■

«Δε θεωρώ απλά τον εαυτό μου είτε σκηνοθέτη είτε Διευθυντή Φωτογραφίας. Πιστεύω ότι όλοι όσοι κάνουν ταινίες λατρεύουν κάθε στάδιο: το μοντάζ, το φωτισμό, τη σκηνοθεσία»

Phedon Papamichael

Following John Cassavetes' advice to "come to New York and shoot his next picture", Phedon Papamichael Jr was actually beginning to mark his own way evolving from a talented still photographer, to a gifted cinematographer. Being the son of the homonym distinguished Art Director on Cassavetes films; Phedon Papamichael had the chance to get the best out of artistic values, work ethics and creative ideas, as expressed by some of the most outstanding professionals in the film industry, and transform them into an impressive form of expression on Cinematography and Filmmaking. "Knight and Day", "Walk the Line", "Sideways", "3:10 to Yuma", "W", "The Pursuit of Happiness" are some of the films he has successfully worked as an acclaimed Cinematographer. "Arcadia Lost" is the latest film he has directed and is officially selected to be screened on the "Nostimon Imar" Section (Directors of Greek-Cypriot origin who live abroad) as a premiere in the opening ceremony of 5th Cyprus International Film Festival.

You are an acclaimed cinematographer, a successful film professional who has made quite a sense delivering the best out of cinematography through significant films. How was it to work both as a director and a cinematographer for "Arcadia Lost"?

I would say that I don't simply consider myself a director or a cinematographer. I think everybody who loves making pictures loves every part of it: edit, light, direct. For me I think that it was something that just occurred, and then it happened to transform into my career. I was a successful photographer but then I realized that I also liked writing and I wanted to direct. I am also a still photographer and a cinematographer. This part was going really well but I needed to move on. I feel that everything is based on a certain kind of sensibility that you have to have when you are a story-teller. As a cinematographer you are always making a collaborative effort depending on who you work with. In big Hollywood films a cinematographer has to collaborate with the director and actors in a strictly defined scheme while in Europe you get to work more freely and actually get to be really artistic. However, I also like to operate a camera, choose the frame, and get involved. So it came really naturally for me to do both.

How did you decide to shoot a film exclusively in Greece? Was it easy for a large scale production professional, like you, to adjust to a much smaller industry like the one existing in Greece? What difficulties did you encounter?

The difficulties were the obvious ones regarding infrastructure, organization and the very few experienced technical crews. That meant that we had to do many things on our own because we could not have anyone else done it for us. So it was a difficult situation in many ways. However I really enjoyed shooting in Greece because of the beautiful light and the beautiful locations we were shooting. In the beginning we were going to shoot exclusively in India as we wanted to depict purity and the metaphysical element, but then we decided that this story would be best told in Greece. The landscape we chose for the shooting has a unique energy, and the Greek light also was a factor that actually helped the story to evolve.

Would you suggest to other film makers to come and shoot in Greece? Do you think it's a proper location for small scaled productions?

Yes I would do that on the grounds of what Greece actually has to offer in terms of natural beauty. However things are a little difficult regarding infrastructure and bureaucracy. It gets really hard for international productions to be attracted to come and shoot in Greece because there isn't much of industry organization and there are no actual motives, such as reliefs from taxation. On the contrary there are some other European countries near Greece which have to offer much more. Serbia for instance where I had the chance to work, has developed a whole system to attract and facilitate productions, such as tax reliefs, infrastructure including big

film studios and experienced crews. This assumingly means that they are attracting more productions than Greece as it is a more preferable filming location.

Are you preparing or shooting a new film project?

Currently I am, in post-production of Alexander Payne's new film which is called *"The Descendants"* where I have been working as a cinematographer. I am also filming another, totally different film than *"Arcadia Lost"* which was actually a metaphysical, philosophical film. The feature I am doing now is more like a noir film and it is going to be released in 2012. It is called *"The City of Jerks"* and it is about a former convict who hides his past and presents himself as a legitimate photographer only to get involved into the star system. He gets to deal with actual show business, Hollywood parties, starlets and celebrities. ■

Αλέξανδρος Ρωμανός Λιζάρδος

Μας ενημερώνει με τον δικό του μοναδικό τρόπο για τα τελευταία κινηματογραφικά νέα μέσα από την τηλεόραση, το ραδιόφωνο αλλά και ποικίλα έντυπα με τα οποία έχει κατά καιρούς συνεργαστεί. Διατηρώντας την απαραίτητη ισορροπία μεταξύ της βαθιάς και ουσιαστικής κινηματογραφικής παιδείας και της ιδιαίτερης δεξιοτήτας να επικοινωνεί μέσα από πρωτότυπες και καινοτόμες φόρμες, έχει κατορθώσει να διαμορφώσει τον δικό του αξιοθαύμαστο τρόπο ενημέρωσης. Τον συναντήσαμε λίγο πριν αναχωρήσει για τη Βενετία ώστε να παρακολουθήσει το Κινηματογραφικό Φεστιβάλ.

Καταρχήν θα ήθελα να μου περιγράψεις τη σχέση σου με το σινεμά. Πότε ξεκίνησε και πώς συνεχίστηκε;

Ξεκίνησε στην τρυφερή ηλικία των τριών ετών όταν είδα την πρώτη ταινία στη ζωή μου. Με βεβαιότητα μπορώ τώρα να πω ότι η ταινία ήταν μια επιλογή που δε με τιμά! Με βεβαιότητα όμως μπορώ να πω επίσης ότι τότε, στην ηλικία των τριών ετών, μου άρεσε πολύ. Ήταν η «**Άννα**»! Αργότερα και με την επιμονή μου να παίζει καταλυτικό ρόλο, απέκτησα με χρηματοδότηση των γονιών μου την πρώτη μου οκτάρα κάμερα και στη συνέχεια μπήκε στο σπίτι το βίντεο. Η σχέση μας εξελίχθηκε μέσω των σπουδών που ακολούθησα πάνω στον κινηματογράφο αλλά και μέσω της τεράστιας συλλογής με ταινίες οι οποίες κατακλύζουν κυριολεκτικά όλο μου το σπίτι.

Έχεις μετρήσει ποτέ πόσες συνεντεύξεις έχεις πάρει; Ποια συνέντευξη θεωρείς ότι σου αποκάλυψε τον καλύτερο και ποια το χειρότερο συνομιλητή; Ποια θα θυμάσαι για πάντα και γιατί;

Οι συνεντεύξεις που έχω πάρει συνολικά πρέπει να υπερβαίνουν τις 700 με 800 σε διάστημα δεκατριών ετών. Μία από τις συνεντεύξεις που είχε όμορφη ανατροπή ήταν εκείνη με το Ρόμπιν Γουίλιαμς. Μπαίνοντας στο χώρο της συνέντευξης αντίκρισα έναν πολύ εκνευρισμένο άνθρωπο με πολύ κακή διάθεση από την προηγούμενη συνέντευξη που έδινε, εν τέλει όμως καταλήξαμε - από τα γέλια που προερχόταν αυθόρμητα και από τις δύο πλευρές και το διάλογο που δεν είχε τελικά καμία σχέση με το πλαίσιο της συνέντευξης στο οποίο έπρεπε να κινηθούμε - να προσπαθούμε να απομακρυνούμε το συγκεντρωμένο κόσμο που από τις δυνατές φωνές νόμιζαν ότι λογομαχούμε ή ότι συνέβη κάτι άσχημο. Δε μπορούσαν να καταλάβουν αν τσακωμάστε ή αν γελάμε ή αν διασκεδάσουμε! Επίσης πολύ καλή ανάμνηση έχω από τη συνέντευξη με το Τζον Μάλκοβιτς ο οποίος ενώ την πρώτη φορά που τον συνάντησα είχα τη χειρότερη εντύπωση, την επόμενη ημέρα που έπρεπε να επαναλάβουμε τη συνέντευξη, με έναυσμα την πρώτη ερώτηση, άρχισε να το απολαμβάνει και ενώ η συνέντευξη έπρεπε να διαρκέσει 5 με 7 λεπτά, κράτησε τουλάχιστον 15 λεπτά κι ενώ περιμεναν άλλα τέσσερα με πέντε άτομα για συνεντεύξεις, σηκώνεται και μου λέει «Θα πάμε για καφέ;». Ο χειρότερος συνομιλητής μου με πολύ μεγάλη διαφορά είναι ο Άντονι Χόπκινς, ο οποίος όταν δε συμπαιθεί τις ταινίες στις οποίες συμμετέχει είναι ψυχρός και οριακά αγενής, οι απαντήσεις του είναι πάντα μονολοκτικές κι έτσι καταλήγει σε ένα σύνολο 15 ερωτήσεων περίπου να μη μπορείς να χρησιμοποιήσεις καμία απολύτως απάντηση!

Είναι αλήθεια ότι για να σου αρέσει μια ταινία θα πρέπει να έχει πρωταγωνίστρια τη Σάντρα Μπούλοκ; Όπως το «Crash» ας πούμε; Ποια είναι η αγαπημένη σου ταινία όλων των εποχών και ποια η χειρότερη που έχεις δει ποτέ;

Η Σάντρα Μπούλοκ σε όποια ταινία και αν παίξει, ακόμα και στο «**All About Steve**» που πήρε Χρυσό Βατόμουρο, την οποία δηλώνω με υπερφάνεια ότι την έχω δει τρεις φορές και την έχω απολαύσει από την αρχή μέχρι το τέλος, είναι καλή. Ξέρω ότι δεν είναι η καλύτερη ηθοποιός του κόσμου, ξέρω ότι ταυτόχρονα έχει κάνει και πολλές λάθος επιλογές. Έχει όμως μια αμεσότητα και πιστεύω ότι μπορεί ταυτόχρονα να είναι και το ερωτικό αντικείμενο που θέλεις να έχεις απέναντί σου αλλά και μία ηρωίδα που μέσα από τον αντι-ηρωισμό της δε θα φοβηθεί να τσαλακώσει την εικόνα της. Αυτό το εκτίμησα πάρα πολύ και είναι δύσκολο να το βρεις στήν μετά- Λουσίλ Μπολ εποχή, σαν πρότυπο. Ως προς τις αγαπημένες μου ταινίες οι περισσότερες ανήκουν στον ισπανικό κινηματογράφο δηλαδή «**Οι εραστές του αρκτικού κύκλου**» που δεν ξέρω πόσες φορές το έχω δει, το «**La madre muerta**», ο δεύτερος κύκλος ταινιών του Πέδρο Αλμοδόβαρ μέχρι το δεύτερο βραβείο Όσκαρ που πήρε για το «**Μίλα της**». Επίσης «**Το κουρδιστό πορτοκάλι**», το «**Όλα για την Εύα**» σε κλασικό

αμερικανικό κινηματογράφο. Όλες αυτές οι ταινίες αφήνουν ένα στοιχείο που μπορεί να σου προσδιορίσει την επιλογή τους και να το περάσουν σε δύο διαφορετικά επίπεδα: στο πρώτο τη στρωτή ροή μιας ταινίας και στο δεύτερο τη συναισθηματική ενεργοποίηση των αξιών και αντι-αξιών.

Τι λατρεύεις να μισείς στην Ελληνική κινηματογραφία;

Λατρεύω να μισώ τον απαράδεκτο ήχο στην ελληνική κινηματογραφία που δεν είναι πάντα το αποτέλεσμα του κακού ηχολήπτη, αλλά προϊόν κακής προδιαγραφής πριν την οργάνωση του γυρίσματος. Ο κακός ήχος στις ελληνικές ταινίες πάντα με ενοχλεί και δυστυχώς ακόμα και στις ταινίες που υπάρχει καλός ήχος, αυτό είναι αποτέλεσμα καλού ντουμπλαρίσματος. Πριν από μερικά χρόνια ο ελληνικός κινηματογράφος είχε πρόβλημα θεματικής και αυτό είχε να κάνει με το ότι ήταν διαχωρισμένος μεταξύ του κινηματογράφου των δημιουργών και ό, τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται και στον κινηματογράφο τον υποτιθέμενο μετεμπορικό που προέκυψε μετά το «**Safe Sex**». Και στις δύο κατηγορίες υπήρχαν παγίδες: στον εμπορικό κινηματογράφο είχαμε την παγίδα του εύκολου κέρδους με αποτέλεσμα πολλές από τις ταινίες να μην έχουν κανένα απολύτως νόημα επειδή απευθύνθηκαν στο κοινό που πηγαίνει στον κινηματογράφο για διασκέδαση και όχι για να παρακολουθήσει μια ταινία. Στην περίπτωση του κινηματογράφου των **auters**, μπορεί το εικαστικό μέρος να είχε ενδιαφέρον ή ο τρόπος με τον οποίο χειρίζονταν την εικόνα και το λόγο, δυστυχώς όμως επειδή ο σκηνοθέτης έπρεπε να κάνει σενάριο, παραγωγή, οργάνωση, να μείνει πέντε ή έξι χρόνια μακριά από οποιαδήποτε άλλη εργασία για να μπορέσει να ολοκληρώσει το έργο του, περιμένοντας την εκάστοτε ενίσχυση, είχαμε σχεδόν πάντα ένα αποτέλεσμα που δεν ήταν δεμένο. Τα τελευταία 3-4 χρόνια όμως βλέπουμε πολλές ταινίες δημιουργών οι οποίοι με πιο συγκροτημένες ομάδες και λειτουργώντας ομαδικά δημιουργούν ταινίες οι οποίες βρίσκουν κάποιο κοινό οπότε μπορούμε να τις ονομάσουμε εμπορικές ακόμα και ας μη φτάνουν κάποιους στόχους 300 ή 400 χιλιάδων εισιτηρίων αλλά ακολουθούν εξαιρετική πορεία στο εξωτερικό και στα φεστιβάλ και από την άλλη δε χάνουν την ταυτότητα του δημιουργού και όχι την ταυτότητα που έχει διαμορφώσει ένας δημιουργός και που οι υπόλοιποι την αντιγράφουν. Είχαμε το παράδειγμα της «**Στρέλλα**» πέρσι, το παράδειγμα του **Λάνθιμου**, είχαμε το παράδειγμα του **ΧριστούΓεωργίου** με το «**Μικρό Έγκλημα**», το παράδειγμα της «**Μπιλόμας**» της **Σοφίας Παπαχρήστου**. Ταινίες που είχαν όλες μια πολύ ξεκάθαρη δομή έδειχναν την ταυτότητα των δημιουργών, τολμούσαν να πραγματευτούν θέματα τα οποία εντός ή εκτός Ελλάδος δε θυμίζουν θέματα που θα μπορούσαν να αφορούν την ελληνική κοινωνία, και με περισσότερα ή λιγότερα προβλήματα καταφέρναν να βρουν το δικό τους κοινό το οποίο πάντοτε υπήρχε απλά δεν του είχε δοθεί η ευκαιρία να παρακολουθήσει κάτι τέτοιο.

Παρόλα αυτά τον τελευταίο καιρό το διαδίκτυο και το on line cinema ή ακόμα και η ιδέα του on line festival κερδίζει ολοένα και περισσότερο έδαφος. Πιστεύεις ότι θα φτάσουμε να έχουμε και on line τελετή έναρξης για κάποιο φεστιβάλ, για παράδειγμα;

Πολλές εταιρίες κινηματογραφικής παραγωγής και διανομής έχουν επιλέξει την αντικατάσταση των βίντεο κλαμπ ή των υπολοίπων μορφών οικιακής θέασης ταινιών με τη δυνατότητα να αγοράσει κανείς την ταινία μέσω του διαδικτύου και να μπορεί να τη δει στο σπίτι του. Εξάλλου η πρώτη ταινία που χρησιμοποιήσε το διαδίκτυο και πήγε πολύ καλά εισπρακτικά ήταν το «**Blair Witch Project**». Άρα σίγουρα θα συνεχίσει να υπάρχει το διαδίκτυο αλληλεπιδρώντας με τον κινηματογράφο. Η «επίσημη έναρξη» έχει να κάνει με την ανάγκη για κοινωνικοποίηση του ανθρώπου όπως και η «επίσημη λήξη». Ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να βάλει τα καλά του ρούχα, να βγει από το σπίτι του να κοινωνικοποιηθεί σε ένα βαθμό ή να απομονωθεί με πρόφαση την κοινωνικοποίηση και να μπει σε μία αίθουσα. Γι αυτό το λόγο δεν κλείνουν οι κινηματογράφοι και βλέπουμε ότι τα τελευταία χρόνια υπάρχει μια αύξηση ενώ παράλληλα το διαδίκτυο, το DVD, και το κατέβασμα ταινιών με παράνομοις ή ημιπαράνομοις τρόπους έχει ανεβεί πολύ τα τελευταία χρόνια. Ο κόσμος βγαίνει γιατί έχει την ανάγκη για εκτόνωση, ο κινηματογράφος είναι, εξαιρουμένης της Ελλάδας, ένα φτηνό σπορ. Με 10 ευρώ στην Ελλάδα, με 5 στις υπόλοιπες χώρες ο κόσμος βγαίνει έξω και διασκεδάει. Έχει τη δυνατότητα να διασκεδάσει ελεύθερα. Έχει τη δυνατότητα να επέμβει σε ένα έργο, χωρίς να έχει την κοινωνική ανασφάλεια ότι αν μιλήσει λίγο παραπάνω όπως για παράδειγμα σε ένα θέατρο θα ενοχληθεί ο ηθοποιός. Ο κινηματογράφος μπορεί να λειτουργήσει σα μετεξέλιξη του διαδικτύου γιατί λειτουργεί σα σπείρα. Η διάδραση στην οποία συμμετέχει κάποιος, ανεβάζοντας, βλέποντας ή σχολιάζοντας ένα βίντεο στο διαδίκτυο είναι κάτι που μπορεί να επαναλάβει και στον κινηματογράφο. Δυσκολότερα μαζεύεις 10 ανθρώπους στο σπίτι σου για να δείτε μια ταινία μαζί. Η οικιακή θέαση είναι ένα μοναχικό σπορ, ένα σπορ που αφορά από ένα έως τρία άτομα. Ο κινηματογράφος λοιπόν εκτονώνει και το αίσθημα της μοναξιάς κατά μία έννοια και δε θα σταματήσει να στηρίζει τις ξεκάθαρες συναλλαγές μεταξύ των ανθρώπων που επιθυμούν να επικοινωνούν να βγαίνουν και να έχουν μια καλή δικαιολογία για να φλερτάρουν ή να τρομάζουν χωρίς στην ουσία να φοβηθούν. ■

Alexandros Romanos Lizardos

He is informing us with his own unique way about latest news on Film through TV, radio, newspapers and magazines he has been collaborating with. Preserving the essential balance between deep knowledge of Film and his special ability to communicate through innovative, provoking forms, he has succeeded in creating his personal, intriguing way of information. We met him just before he took off for Venice for the International Film Festival.

First of all I would like you to describe to me your relationship with Cinema. When did it begin and how did it carry on?

It began on the tender age of three years old when I saw the first movie in my life. I can certainly say now that this film is not a choice that honors me that much! However, I can also certainly say that it is a choice that I definitely enjoyed back then. It was the film "Annie"! Later on, using my insistence as the major weapon, I had my parents fund to get me my first super 8 camera and then VHS invaded our house. Our relationship was evolved through my Film Studies and through my VHS and DVD collections which are actually filling up my house.

Have you ever counted the interviews you have taken? Which interview was revealing the best and which the worst colloquist? Which interview will you remember forever and why?

The interviews I have taken must be over 700 or 800 within thirteen years. One of the interviews with a beautiful reversal was that with Robin Williams. Entering the interview room I saw a very irritated man with a completely bad mood, caused by the interview he was giving before, but in the end we ended up – from the laughers coming out spontaneously by both sides and the dialogue which eventually had nothing to do with the interview framework we had to stick to- trying to move away gathered people who thought that we were arguing or something bad had happened because of the loudness of our voices. They just couldn't understand weather were fighting or laughing or having fun! Good memories I also have from the interview with John Malcovitch. My first impression of him the first time I saw him was rather bad, but on the next day when we had to repeat the interview, beginning from my first question he started to enjoy it and even though the whole procedure had to last 5 to 7 minutes, it took at least 15 and despite other people waiting to interview him, he stood up and addressing to me said "Are we going to have some coffee?". The worst colloquist by far, is Anthony Hopkins. When he dislikes the films he is playing at, he is cold and rude, he is only giving one word answers and you end up being unable to use any answer out of 15!

Is it true that a film has to have Sandra Bullock starring in order for you to like it? Like "Crash" for instance? Which is your all time favorite and which the worst movie you have ever seen?

Sandra Bullock whichever movie she plays at, even "All About Steve" for which she was given a Razzie Award –and by the way it was a film I have enjoyed watching from the beginning to the end all the three times I saw it – is actually good. I know that she is not the best actress in the world and that she has made a lot of bad choices as well. However she is a direct personality and she can simultaneously be the object of desire you want to have in front of you, as well as a heroine who won't be afraid to crush her image through her anti-heroism. This is something I really appreciate and it is rather hard to find in the post- Lucille Ball -era as a type. As far as my favorite films are concerned most of them come from Spanish Cinema, like "The lovers from the North Pole" which I don't recall how many times I have seen, "La madre muerta" and the second period of films by Pedro Almodovar up to the second Oscar Award he won for "Talk to her". Furthermore I love "A clockwork orange" and "All about Eve" from classic American films. All these films give away a clue which can actually identify their time and transmit it to two different levels: firstly to the even film flow and secondly to the emotional activation of values and anti-values.

What is it that you love to hate in Greek Filmmaking?

In Greek Filmmaking I love to hate unacceptable sound, which isn't always the result of a bad sound engineer, but the bad specification product before the shooting preparations. Bad sound in Greek movies is always a problem for me and unfortunately even in the films where is a good sound it is nothing more than the result of a good doublage. Some years ago Greek Cinema had a contexture, problem and this was mainly because of the fact that it was divided between the auters cinema and everything this involves and what was thought to be the post - commercial cinema especially after the success of "Safe Sex". In both situations there were traps: In the so called commercial cinema we had the easy money trap, resulting in the fact that most movies had no sense at all because they were addressed to the audience going to the theatres just to have fun and not actually attend a movie. On the other hand in the auters cinema, interesting the visual part or the way they were handling the image and speech could be, it wouldn't balance the fact that the director should write the script, produce and organize everything waiting for funding every time and resulting to a non coherent product. During the last 3 or 4 years though, we can see many auters working in groups and create films which have their audience so we can call them

commercial and even if they don't gross 300 or 400 thousand tickets, they follow an exceptional route abroad as well as on festivals and on the other hand they preserve the auters identity, not the identity an auter has created and everybody else just copies it. We had the example of "Strella" last year, the example of Christos Georgiou and his "Small Crime", the example of "Biloba" by Sofia Papachristou. Films which all had a clear structure, showed the directors' identity, dared to deal with issues which inside or outside Greece don't remind Greek society oriented issues, and with more or less problems managed to attract their own audience which has always been there only didn't have the opportunity to attend anything like it.

Nevertheless the idea of internet and online cinema or even the idea of online festival is getting more and more appealing. Do you think that we might have a festival's Opening Ceremony online as well?

We can see that internet interaction is always useful in all forms, and it can be combined with the film action. Many film production and distribution companies have chosen to replace video clubs or other forms of watching films at home, with the ability for anyone to buy a film online and watch it at home. Besides the first movie to use internet and succeed in box office, was "Blair Witch Project". So internet is definitely going to exist interacting with Cinema. A festival's opening as well as the official closing is related to people's need to socialize. People need to dress up, go out and socialize up to a point or get isolated using socialization as an excuse and enter a theatre. This is the reason why theatres don't close and are increased, in spite of the fact that lately internet, DVD, and legal or illegal movie download has blossomed recently. People go out because they need to appease themselves and cinema is, apart from Greece, a cheap sport. Spending 10 euros in Greece and 5 in other countries people go out and have fun. They have the opportunity to freely have fun. They have the opportunity to interact with a film without having a social insecurity that if they talk a little more, as in a theatrical ply for example, the actor will be disturbed. Film can consist an evolution to internet because the whole thing functions in a spiral way. Interaction in which someone participates in by uploading, watching or commenting on a video, is something they can repeat in cinema. It is difficult to gather ten people at your place to watch a film. Watching films at home is a rather lonely sport which includes from one to three people. So Cinema appeases the feeling of loneliness in a sense and won't stop supporting clear relationships between people who wish to communicate, go out, and have a good chance to flirt or get scared without been frightened. ■

Θανάσης Σαράντος

Σκηνοθέτης, ηθοποιός, παραγωγός. Ο ίδιος θυμώνει όταν καλείται να επιλέξει ένα και μόνο ρόλο να τον χαρακτηρίζει θεωρώντας ότι η προσωπικότητα ενός ανθρώπου και κυρίως ενός καλλιτέχνη δε μπορεί να εκφράζεται με έναν και μόνο τρόπο. Ξεκαθαρίζοντας ότι αδιαφορεί για το σύγχρονο θεό που κάνει τον κόσμο να γυρνά και λέγεται «χρήμα», συνεχίζει να δραστηριοποιείται έντονα με στιδήποτε τον γεμίζει από τη δημιουργία ταινιών μικρού μήκους μέχρι την προσαρμογή στο θέατρο διηγημάτων του αγαπημένου του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη. Ο Θανάσης Σαράντος με πλούσιες σπουδές υποκριτικής στο Θέατρο Τέχνης και σκηνοθεσίας Κινηματογράφου στη Νέα Υόρκη αλλά και με μια αξιοθαύμαστη πορεία στο θέατρο και τον κινηματογράφο, θεωρείται από τους λίγους σύγχρονους ολοκληρωμένους καλλιτέχνες.

Στα πλαίσια του Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου θα παρουσιάσετε ένα άκρως ενδιαφέρον workshop αναφορικά με τη «συμπεριφορά» ή στάση του ηθοποιού μπροστά στην κάμερα. Πόσο καταλυτική είναι αυτή η «στάση» στην τελική ερμηνεία ενός ηθοποιού και με ποιους τρόπους σχεδιάζετε να καταδείξετε τη σημασία της μέσω του σεμιναρίου;

Στις Δραματικές Σχολές που φοιτούν οι ηθοποιοί στην Ελλάδα τουλάχιστον μόνο τα τελευταία χρόνια έχει δοθεί έμφαση στα μέσα της εικόνας δηλαδή στην τηλεόραση και τον κινηματογράφο, στην κάμερα. Το παίξιμο είναι αναγκαστικά διαφορετικό μεταξύ των διαφόρων μέσων. Στη σκηνή πρέπει να ανοίξεις, να υπάρχει μια σωματικότητα του ηθοποιού, η φωνή επίσης είναι αλλιώς. Στον κινηματογράφο ενώ η ουσία είναι η ίδια, η βάση της υποκριτικής είναι η ίδια με το σκεπτικό ότι πρέπει να είμαστε αληθινοί και να παίζουμε με την ψυχή μας, ωστόσο αλλάζουν τα εκφραστικά μέσα του ηθοποιού. Πάνω σε αυτά θα κινηθεί το εργαστήριο. Με τη μικρή εμπειρία που έχω ως κινηματογραφιστής, αλλά και με την εμπειρία μου ως ηθοποιός, είχα τη χαρά να σκηνοθετήσω συναδέλφους και να τους βοηθήσω όσο μπορούσα. Πρόσεξα ότι αναγκαστικά η υποκριτική αλλάζει με έναν τρόπο. Πρέπει να είμαστε πιο λιποί, η κάμερα είναι πολύ κοντά και αποκαλύπτει τα πάντα. Δε χρειάζεται καμία υπερβολή στο παίξιμο, παίζουμε συνήθως με τα μάτια στον κινηματογράφο και αυτό έχει μεγάλη σημασία γιατί ο κινηματογράφος είναι κατά βάση εικόνα και μία εικόνα είναι 1000 λέξεις. Επομένως η ματιά του ηθοποιού μπορεί να εκφράσει συναισθήματα που δε χρειάζονται το λόγο και αυτή είναι η μαγεία του. Θα προσπαθήσουμε να βρούμε τρόπους για το πώς μπορούμε να είμαστε ουσιαστικά αληθινοί στον κινηματογράφο και μπροστά στην κάμερα γενικώς η οποία ενδέχεται να είναι και τηλεοπτική. Στο φακό, στο κάδρο υπάρχει ένα συγκεκριμένο πλαίσιο το οποίο είναι ο χώρος της σκηνής. Αλλιώς παίζει κάποιος σε ένα γενικό πλάνο, αλλιώς σε ένα μεσαίο και αλλιώς σε ένα κοντινό πλάνο.

Θεωρείτε ότι υπάρχει έλλειψη κινηματογραφικής παιδείας όχι μόνο στους επαγγελματίες ηθοποιούς αλλά και στο κοινό;

Καταρχήν υπάρχει μια γενική έλλειψη παιδείας στην Ελλάδα η οποία δεν έχει να κάνει με την έννοια της εκπαίδευσης. Αλλά αν θέλουμε να μιλήσουμε πιο ειδικά σαφώς υπάρχει έλλειψη κινηματογραφικής παιδείας και αυτό είναι και μια απαίτηση όλων των καλλιτεχνών που ασχολούνται με τον κινηματογράφο χρόνια τώρα, η δημιουργία μιας Ακαδημίας Κινηματογράφου. Είμαστε η μόνη ίσως χώρα στην Ευρώπη που δε διαθέτει Ακαδημία Κινηματογράφου, αν τελικά ανήκουμε στην Ευρώπη με όλα αυτά που έχουν συμβεί. Και φυσικά σε αυτή την κρίσιμη καμπή που βρισκόμαστε ίσως αυτό θεωρηθεί και πολυτέλεια. Πολυτέλεια δεν είναι να μεταδίδεις πολιτισμό. Και αν θέλουμε να το δούμε και εμπορικά ο κινηματογράφος και γενικώς η κουλτούρα μας, ο Πολιτισμός μας είναι το μόνο εξαγωγίμο προϊόν που έχουμε να διαθέσουμε. Αυτός ο τόπος που γέννησε την Τέχνη και τη Δημοκρατία οφείλει πρωτίστως να εξάγει πολιτισμό. Πέρα από τη φύση που καταστρέφουμε συνέχεια καταστρέφουμε και τον πολιτισμό μας. Υπάρχει τεράστιο έλλειμμα κινηματογραφικής παιδείας.

Σκηνοθετήσατε τα θεατρικά: «Σκύλος, η νύχτα και το μαχαίρι», «Ο Καλιούλας», «Ο άσχημος». Επίσης σκηνοθετήσατε και ερμηνεύσατε στο θέατρο το έργο «Ο Αμερικανός» ενώ παίζετε και στο «Το Γάλα». Ακόμη έχετε ολοκληρώσει την ταινία «Μαρία». Υπάρχει κάποια διαλεκτική σχέση ανάμεσα σε αυτά τα έργα, ένα είδος σύγκλισης ως προς τις ακραίες κοινωνικές συνθήκες που παρουσιάζουν;

Όλα αυτά τα έργα αναπτύσσουν μια διαλεκτική σχέση μεταξύ τους. Μιλούν για τον άνθρωπο στην κοινωνία σήμερα. Ακόμα και αν είναι έργα που αναφέρονται σε μια συγκεκριμένη εποχή. Η τελευταία μου ταινία που θεωρείται ταινία εποχής, τοποθετείται στο 1522 και αναφέρεται στο πως ένας άνθρωπος με όλες τις πιέσεις που έχει υποστεί από το περιβάλλον του, προσπαθεί να υπάρξει, να επιβιώσει. Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι ρόλοι που ενσαρκώνω στον κινηματογράφο ή τη σκηνή. Ο ρόλος που κάνω στο «Γάλα» έχει να κάνει με έναν μετανάστη ο οποίος προέρχεται από τη Γεωργία και ζει στην Ελλάδα έχοντας την υποχρέωση να συντηρήσει έναν αδελφό ο οποίος πάχει από σχιζοφρένεια και τη μητέρα του η οποία έχει μια πολύ ιδιαίτερη σχέση με το μικρό της γιό. Το ότι ο μετανάστης έχει το στίγμα του ρατσισμού και το βάρος της επιβίωσης ενώ μαθαίνει ελληνικά και προσπαθεί να κρύψει τις ρίζες του είναι ζητήματα περιορισμένων επιλογών. Ο «Άσχημος» που ήταν μια παράσταση που είχε ανέβει στο Εθνικό είχε να κάνει με μια εντύπωση του ανθρώπου ότι είναι καλά, φυσιολογικός και ξαφνικά το σύστημα του υπαγορεύει ότι δε μπορεί να δουλεύει, να ερωτεύεται, να υπάρχει επειδή είναι άσχημος. Είναι μια κωμωδία βέβαια αλλά σαρκάζει αυτές τις ψεύτικες ηθικές που μας έχουν επιβληθεί από την τηλεόραση, από τους χρηματιστές. Υπάρχει μια κοινή συνισταμένη σε ότι κάνω και στον κινηματογράφο και το θέατρο. Είναι τα βιώματα μου που με έχουν ωθήσει προς αυτή την κατεύθυνση. Από πολύ μικρή ηλικία εργαζόμουν σε διάφορες δουλειές και όταν κατάλαβα ότι δε μπορώ να κάνω τίποτα άλλο εκτός από το να λέω ιστορίες, έλεγα αυτά που έχω περάσει ή παρατηρούσα τον κόσμο όχι με την ψευδαισθητική ότι μπορεί να αλλάξει, γιατί τις καλλιτέχνες δε θεωρώ ότι μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο. Μόνο τα προβλήματα μπορούμε να αναδείξουμε. Ούτε είμαι υπέρ μια

«Πολυτέλεια δεν είναι να μεταδίδεις πολιτισμό. Και αν θέλουμε να το δούμε και εμπορικά ο κινηματογράφος και γενικώς η κουλτούρα μας, ο Πολιτισμός μας είναι το μόνο εξαγωγίμο προϊόν που έχουμε να διαθέσουμε. Αυτός ο τόπος που γέννησε την Τέχνη και τη Δημοκρατία οφείλει πρωτίστως να εξάγει πολιτισμό».

Μετά τη βράβευση της ταινίας σας «Εν λευκώ» από το 1^ο Διεθνές Κινηματογραφικό Φεστιβάλ Κύπρου το 2006, που σημειωτέον διέπρεψε σε καταξιωμένα φεστιβάλ όλου του κόσμου, επιστρέφετε μεταξύ άλλων και με το ρόλο του μέλους της κριτικής επιτροπής των ταινιών μικρού μήκους. Ποια είναι τα συναισθήματά σας;

Θεωρώ ότι η προσπάθεια της Πέτρας Τερζή να δημιουργήσει μόνη της ουσιαστικά για την Κύπρο ένα πραγματικό Διεθνές Φεστιβάλ και χωρίς καμία κρατική υποστήριξη, που θα έπρεπε να υπάρχει, είναι ιδιαίτερα αξιόπαινη. Θέλω να στηρίξω αυτή την προσπάθεια με κάθε τρόπο γιατί πιστεύω ότι ο κινηματογράφος δεν είναι απλά μια ανταλλαγή ιδεών είναι συναντήσεις ουσιαστικές που φέρνουν και τις αλλαγές στον τρόπο που σκεφτόμαστε και αντιδρούμε. Επειδή το Φεστιβάλ με ανέδειξε και υπάρχουν μια θετική πορεία κάθε φορά που υποβάλλω μια ταινία στο Φεστιβάλ της Κύπρου με συμμετοχές και σε άλλα φεστιβάλ, θέλω να στηρίξω τη διοργάνωση με όσες δυνάμεις έχω και είναι πού μεγάλη χαρά που συμμετέχω για τρίτη χρονιά φέτος. Ως κριτής θα προσπαθήσω να είμαι όσο πιο αντικειμενικός γίνεται γιατί προσωπικά έχω υποστεί πολύ μεροληπτική κριτική στο παρελθόν. Θα είναι πολύ μεγάλη μου χαρά να αναδείξουμε τις καλύτερες ταινίες. ■

Thanassis Sarantos

Director, actor, producer. He is getting frustrated when he is obliged to pick up an exclusive role to describe himself as he thinks that a person's and especially an artist's personality cannot be expressed only through one way. Clarifying that he completely ignores the modern god that makes the world go round, money, he continues to give himself to anything he thinks is creative, be it short filmmaking or adaptation of his favorite Alexandros Papadiamantis's novels to theatrical plays. Thanassis Sarantos with vast acting studies at the Theatre of Art and filmmaking studies in New York, followed by a remarkable route in theatre and Cinema is considered to be one of the few artistically accomplished contemporary artists in Greece.

Within the Cyprus International Film Festival you are going to present an interesting workshop about the "behavior" or attitude of an actor in front of the camera. How crucial is this attitude for the final performance an actor delivers and in which ways do you plan to show this through the workshop?

In Drama Schools where actors study in Greece, only during the last years "image" has been emphasized, that is TV and film, camera. Acting is different through different means. On stage you have to open up, there has to be body movement, the voice is also different. In Cinema even though the essence is the same, the acting basis is the same under the concept that we have to be real and give our soul, the means of expression change. These are the issues we are going to deal with at the workshop. With my small experience as a filmmaker and with my experience as an actor I had the chance to direct my colleagues and help them as much as I could. I noticed then that acting is somehow changing. We have to be simpler. The camera is really close and reveals everything. No excess is needed, we are usually playing with the eyes on cinema and this is really important as cinema is basically an image and an image is 1000 words. This means that an actor's look can express things which words can't and this is its magic. We will try to find ways to be substantially real in front of the camera which could be a TV camera. In the lens, in the frame there is a specific area which is the stage. There is different acting technique for someone in a general frame, in middle and in a close up.

Do you think that there is lack of film education observed not only at film professionals but also at the audiences?

First of all there is a general lack of education in Greece and I don't mean just the educational system. But if we want to be specific of course there is a lack of film education in Greece and it is a demand of all the artists interfering with Film all these years that a Film Academy is created. We are the only country in Europe I think which doesn't have a Film Academy, if we belong to Europe in the end after all these things that happened. ***"Transmitting culture is no luxury. If we want to see this commercially wise, Cinema and our culture in general, our civilization is the only product we can actually export. This place which has given birth to Art and Democracy ought to export culture."*** Of course in this rough time we are going through maybe this is considered to be luxury. Transmitting culture is no luxury. If we want to see this commercially wise, Cinema and our culture in general, our civilization is the only product we can actually export. This place which has given birth to Art and Democracy ought to export culture. Apart from environment we keep destroying we keep doing the same thing to our Culture. There is a huge lack of film education.

You have directed the theatrical plays: "The dog, the night and the knife", "Caligula", "The ugly man". You have also directed and performed the play "The American" while you have played at the "Milk". You have as well fulfilled making the movie "Maria". Is there any dialectic relationship among all these works on the grounds of the intense social conditions they present?

All these works have developed a dialectic relationship. They present people in modern society, regardless of the fact that some of these works refer to specific periods of time. My last film which is considered to be a history film because it is set on 1522 refers to a person who is extremely pressed by his environment and tries to exist, survive. The same directions follow the roles I perform on stage or through films. The role I play at the "Milk" for instance deals with an immigrant coming from Georgia to Greece being obliged to nurture his schizophrenic brother and his mother who has a special relationship with her younger son. The fact that this immigrant is marked by racism and carries the heavy cross of survival while learning Greek and trying to hide his origins is a matter of restrained options. The "Ugly Man" which was on the national theatre was dealing with a person's belief that he was fine, normal but suddenly the system dictated that he couldn't work, fall in love, exist just because he was ugly. Of course it is a comedy but a really sarcastic one about these TV and brokers artificial morals which have been

imposed to us. There is a common basis on what I do in theatre and in cinema. My experiences have guided me towards this direction. I have been working on various jobs from a very young age and when I understood that I can't do anything else that cite stories, I was citing what I have been through and I was observing the world not having the illusion that we would be able to change it because I think that we, artists can't change the world. We can only showcase its problems. I am neither for a sanguinary revolution which could come really soon due to the strong pressure put on people due power abuse. This is obvious everywhere. I am against fear. I am supporting hope. This is what I am trying to reflect on my job. This is my challenge to pass all these things to the spectator. We are borrowing things from life only to give them back through messages.

After your film "En Lefko" was awarded at the 1st Cyprus International Film Festival in 2006, a film which has followed a remarkable route to many important Film Festivals worldwide, you are coming back to the festival among others with the role of the Jury Committee member for the Short Films. Which are your emotions?

I think that Petra Terzi's effort to create all alone a real International Film Festival for Cyprus without getting any State fund, which she should have been getting, is extremely remarkable. I want to support the festival every way that I can as I believe that Film is not just an idea exchange but actual meetings which bring changes to the way we are thinking and reacting. Since the festival has showcased me and every time I am submitting a film to this festival, it follows a wonderful route to other festivals I want to fully support the Organization and it is a great pleasure that I am participating again for the third time. As a judge I will try to be as objective as I can because I have been facing some prejudiced criticism in the past. It will be a great pleasure to promote great films. ■

www.cyiff.org
5TH CYPRUS INTERNATIONAL FILM FESTIVAL
presents
5 DAYS OF
FILM
Seminar/Workshop
The actor in front of the camera
13-18 October 2010
Entries and information at:
ciff@cyiff.com, 99798112

Ιδιαίτερα αξιόλογες είναι οι ταινίες που έχουν επιλεγεί φέτος για να διεκδικήσουν τη Χρυσή Αφροδίτη. Ξεκινώντας από διαφορετική αφηγηρία, περιγράφοντας εντελώς διαφορετικούς κόσμους αλλά εξίσου συναρπαστικούς, οι ταινίες που διαγωνίζονται για το μεγάλο βραβείο της διοργάνωσης αποτελούν ιδιαίτερος αξιόλογα δείγματα κινηματογραφικής δημιουργίας.

The Taste of Relation (2009, 87', Καναδάς/Canada) by Mukesh Asopa
Πρωταγωνιστούν/Starring: Mukesh Asopa, Kamal Nandi, Aruna Bhatnagar, Tree Ryde, Swetalina Tripathy

Ένα οικογενειακό δράμα που προσεγγίζει την ανθρώπινη μοίρα όπως δεν τη γνωρίσαμε ποτέ άλλοτε. Η ταινία που έχει αγγίξει τις ανθρώπινες καρδιές όπου και να προβλήθηκε αποτελεί μια σπουδή πάνω στις ανθρώπινες σχέσεις.

A family drama approaching human fate is presented as never seen before. The film which has touched all hearts wherever it was screened is a king of case study on human relationships.

Mindfulness and Murder (2010, 90', Ταϊλάνδη/Thailand) by Tom Waller
Πρωταγωνιστούν /Starring: Vithaya Pansringarm, Jaran Petcharoen, Way Prinya

Στο γαλήνιο βουδιστικό μοναστήρι, η σιωπή είναι χρυσός. Ένας εξαφανισμένος μοναχός, ένα νεκρό αγόρι, υποθέσεις και δοξασίες πλανώνται σε ένα μυστηριακό κουβάρι αναζητώντας μια απάντηση.

In this peaceful Buddhist monastery, silence is gold. A disappeared monk, a dead boy, assumptions and beliefs wrapped up together into a mysterious circle.

The Golden Gag (2005, 85', Ισπανία/Spain) by María José Ruiz Fenollera
Πρωταγωνιστούν /Starring: María José Peris /Domingo Ferrandis

Υπάρχουν τόποι που η λέξη ελευθερία συναντά τους ανθρώπους μόνο στα όνειρά τους. Με γυρίσματα σε Παλαιστίνη, Ισπανία, Ισραήλ, Ιορδανία, Νεπάλ, Σουηδία, ΗΠΑ και Ηνωμένο Βασίλειο, ένας σκηνοθέτης B-movies θα εξιστορήσει σε πανανθρώπινη γλώσσα την ανατρεπτική και ταυτόχρονα απελευθερωτική δύναμη της Τέχνης.

There are some places where freedom meets people only in their dreams. Set at Palestine, Spain, Israel, Jordan, Nepal, Sweden, USA and United Kingdom, a director of B-movies will narrate in a universal language the subversive and simultaneously redeeming power of Art.

Love in a Different Language (2009, 115', Τουρκία/Turkey) by İlksen Başarır
Πρωταγωνιστούν /Starring: Mert Firat, Saadet Isil Aksoy

Ο έρωτας μπορεί να συμβεί και χωρίς λέξεις. Έχει τη δική του γλώσσα, ακούει τα δικά του μυστικά. Η μετωπική σύγκρουση με το συμβατικό κόσμο θα ανατρέψει όλα τα δεδομένα σε ένα περιβάλλον όπου η αγάπη καλείται να πολεμήσει την προκατάληψη του κοινωνικού ιστού για ανθρώπους με αναπηρία. Μια συγκινητική, τρυφερή ιστορία μεταξύ ενός κωφάλαλου νεαρού άνδρα και της συντρόφου του.

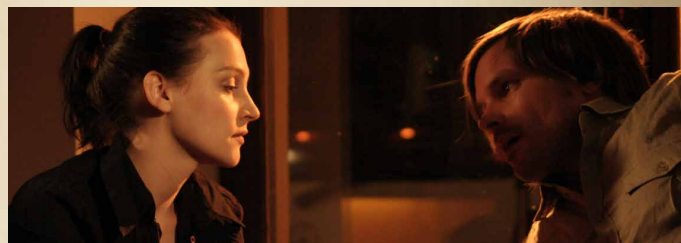
Love can happen without using any words. It has its own language; it hears its own secrets. Collision with conventional world will reverse everything in a set where love has to fight superstitions for disabled people. A touching, tender story about a mute and deaf young man and his lover.

45 τετραγωνικά / 45 square meters (2010, 80', Ελλάδα/Greece) by/του Στράτου Τζιτζιη/ Stratos Tzitzis
Πρωταγωνιστούν/Starring: Efi Logginou, Rania Oikonomidou, Antinoos Almpanis, Yorgos Giannopoulos and more.

Πόσο κοστίζει η ελευθερία για όσους έχουν παγιδευτεί στη «γενιά των 700 ευρώ»; Πόσα τετραγωνικά μπορούν να χωρέσουν το θυμό, τα όνειρα, τις ελπίδες τους; Ένα σύγχρονο κοινωνικό ψυχογράφημα για τα όρια και την περιχαράκωση των νέων με παράδειγμα την ιστορία μιας νεαρής κοπέλας.

How much does freedom cost for people trapped into the "700 euro generation"? How many square meters can compress their anger, dreams and hopes? A modern social psychogram revealed through the story of a young girl.

21: 37 (2009, 80', Πολωνία/Poland) by Michal Ostatkiewicz
Πρωταγωνιστούν/Starring: Jana Klinge, Katja Zinsmeister, Lutz Blochberger, Wanja Mues

Ο θάνατος του Πάπα Ιωάννη Παύλου του δευτέρου, μια φέρελπις Βερολινέζα ηθοποιός με προβλήματα επιβίωσης. Θραύσματα ενός κόσμου σε χρόνο κοινό. Παράλληλες ιστορίες με ένα κοινό ζητούμενο. Την κατάκτηση αυτογνωσίας.

The death of Pope John Paul the second, an ambitious Berliner actress facing surviving problems. Fragments of the world in common time. Parallel stories with one aim: Conquering self-knowledge.

Significantly important are the films selected for this year to compete for the Golden Aphrodite. Deriving from different origins, describing entirely different worlds but equally exciting, these films competing for the Festival's grand Prize, stand out as exemplary creative films.

Bollywood Hero (2009, 85', Ολλανδία/ The Netherlands) by Diederik van Rooijen
Πρωταγωνιστούν/Starring: Egbert Jan Weeber, Rubina Ali, Ishwari Bose-Bhattacharya and more

Από την Ολλανδία έρχεται στην Ινδία για τις ανάγκες της νέας του ταινίας. Οι κοινωνικές συνθήκες που συναντά όμως και η προσπάθειά του να τις διορθώσει αντί να τον κάνουν Bollywood star, θα τον μετατρέψουν σε Bollywood hero.

He is coming to India from the Netherlands for his new film. Social conditions he has to encounter though and his effort to do something about it, makes him become a Bollywood hero instead of a Bollywood star.

Iago (2009, 105', Ιταλία/Italy) by Volfango de Biasi
Πρωταγωνιστούν/Starring: Nicolas Vaporidis, Laura Chiatti, Aurelien Gaya, Lorenzo Gleijeses and more.

Μια σύγχρονη προσαρμογή του πάντα επίκαιρου σεξπηρικού έργου "Οθέλλος", υπό τις επιταγές μια φρέσκιας ρομαντικής κομεντί.

A modern adaptation of the all time classic and always current "Othello" by Shakespeare is presented through the frame of a fresh romantic comedy.

The Ambulance (2008, 81', Σερβία/Serbia, Ελλάδα/ Greece) by Goran Radovanovic
Πρωταγωνιστούν/Starring: Vesna Trivalic, Nenad Jezdic, Natasa Ninkovic

Το διαχρονικό παιχνίδι παραλληλισμού της πολιτικής κατάστασης με ιατρικούς όρους γίνεται περισσότερο επίκαιρο από ποτέ μέσα από τρεις διαφορετικές ιστορίες που αντιστοιχούν σε πολιτικές περιόδους της ταραχώδους ιστορίας της Σερβίας. Μια βαλκανική εκδοχή ποιητικού ρεαλισμού.

The all time loved parallelization game of a political situation with medical terms is becoming more current than ever, through three different stories corresponding to political periods of the tumultuous Serbian history. A Balkan version of poetic realism.

Khudakushi- Birds of Prey (2010, 64', Ινδία/India) by Rakesh Mehta
Πρωταγωνιστούν/Starring: Asif Khan, Sahil Ansari, Sanjay Batra

Ο σκοπός αγιάζει πάντα τα μέσα; Δύο Ινδοί μουσουλμάνοι καλούνται να εξετάσουν πόσο "αγνά" ήταν τα κίνητρα που τους οδήγησαν σε άνομες πράξεις.

Does it worth to use anything to achieve your goal? Two Indian Muslims have to examine how "pure" were the motives guiding them to illegal actions.

Ο πολωνικός κινηματογράφος με ιστορία τόσο μεγάλη όσο η ιστορία του παγκόσμιου κινηματογράφου, με ιδιαίτερα αξιόλογες διακρίσεις και την ανάδειξη μερικών από τους πιο ολοκληρωμένους καλλιτεχνικά σκηνοθέτες, διαχρονικά έχει να προτείνει κάτι νέο και ελπιδοφόρο. Ο κινηματογράφος που με τις επιμέρους Σχολές του έχει αποτελέσει ένα από τα σημαντικότερα καλλιτεχνικά Think Tank της Ευρώπης έχει συμβάλει καθοριστικά στην ανάδειξη, διάδοση και ενίσχυση νέων κινηματογραφικών εκφράσεων. Με αφορμή την περυσινή συγκλονιστική πορεία της ταινίας «Σάρκα μου, αίμα μου» του Πολωνού Μάρτσιν Βρόνα που απέσπασε τέσσερα συνολικά βραβεία στο Διαγωνιστικό τμήμα του 4ου Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου, μεταξύ άλλων και τη Χρυσή Αφροδίτη και άφησε τις καλύτερες εντυπώσεις, το Φεστιβάλ αποφάσισε να διοργανώσει φέτος ένα αφιέρωμα στον Πολωνικό Κινηματογράφο. Μερικές αντιπροσωπευτικές ταινίες των νέων τάσεων που συνδυάζονται αρμονικά με την σπουδαία κινηματογραφική παράδοση των Πολωνών περιλαμβάνονται στο πρόγραμμα του αφιερώματος.

Esterhazy (Κινούμενα Σχέδια /Animation, Πολωνία/ Poland, 25', 2009) by Izabela Plucinska

Ο πρωταγωνιστής είναι ένας νεαρός, μισότυφλος και επιδειξιμανής κούνελος, ο Esterhazy από τη δυναστία των Esterhazy της Βιέννης. Πηγαίνει στο Βερολίνο σαν απεσταλμένος του πατριάρχη Κόμη Esterhazy, για να βρει μια τεράστια, υγιή και μυώδη κουνελίτσα, γύρω από κάποιο μυστηριώδες Τείχος του Βερολίνου. Μετά από ένα μεγάλο και εκτενές ψάξιμο, βρίσκει τον παραδεισό του (ο παράδεισος των κουνελιών που υπήρχε στην πραγματικότητα ανάμεσα στο Ανατολικό και το Δυτικό κομμάτι του περιβόητου Τείχους του Βερολίνου). Ο Esterhazy θα μετακομίσει εκεί με τον έρωτα της ζωής του : τη Μίμι, αλλά μιας και είναι 1989...το Τείχος θα πέσει...

The hero is a young, purblind and sawn-off bunny Esterhazy from the Esterhazy-Dynasty in Vienna. He is sent to Berlin by the Patriarch Count Esterhazy, to find a huge, healthy and beefy bunny woman near by some mysterious Berlin Wall. After a long, extensive search he finds his paradise (bunnies' paradise that existed in the reality in between the East and West part of the famous Berlin Wall). Esterhazy will move there with the love of his life: Mimi, but as it is 1989... the Berlin Wall comes down...

Sequence (Κινούμενα Σχέδια /Animation, Πολωνία/ Poland, 8', 2007) by Robert Sowa

Sequence - η ακολουθία ενός πράγματος μετά από κάποιο άλλο με την πάροδο του χρόνου. Ο άνθρωπος εγκαταλείπει το σπίτι του. Παρόλαυτα δεν μπορεί αποχωριστεί από την ανάμνηση ενός αγαπημένου ατόμου το οποίο έχει χάσει. Ξυπνάει στη μνήμη του εικόνες στην προσπάθειά του να αναπαραστήσει τις κοινές τους εμπειρίες. Το πραγματικό μπερδεύεται με το ονειρικό και το μεταφορικό...Χρησιμοποιώντας με δύναμη "τολμηρές" εικόνες, το φιλμ δείχνει μια μελέτη μοναξιάς και αποχωρισμού.

Sequence - a following of one thing after another in time. The man is leaving his home. He can't, however part with the memory of a person dear to him, which he lost. He evokes images trying to reconstruct their common experiences. Sequences back is his imagination. The realistic observations mix with the unreal and the metaphorical. Using suggestive image with strong visuality, the film shows a study of loneliness and separation.

The Kinematograph (Κινούμενα Σχέδια /Animation, Πολωνία/ Poland, 12', 2009) by Tomek Bagiński

Ο Φράνσις είναι εφευρέτης. Η εφευρεσή του υποτίθεται ότι θα αλλάξει τον κόσμο. Ξεχνάει όμως ένα πράγμα: τα όνειρα πάντοτε κοστίζουν ακριβά. Είναι συγκεντρωμένος μόνο στον εαυτό του και στη δουλειά του και όταν συνειδητοποιεί τη βαρύτητα της κατάστασης, είναι πολύ αργά.

Francis is an inventor. His invention is supposed to change the world. He forgot about one thing: dreams always cost too much. He is focused only on himself and his work and realizes the gravity of the situation when it's too late.

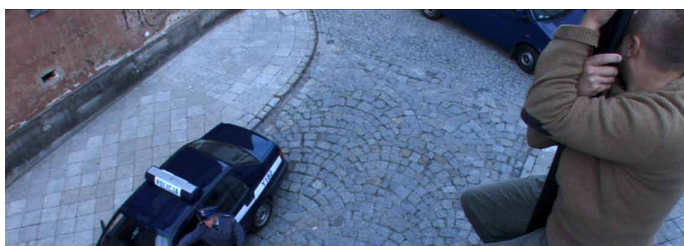

Grobari - The Gravediggers (Μυθοπλασία/ Fiction, Πολωνία/ Poland, 9', 2010) by Bartek Cierlica

Τον Ιούλιο του '95 σε μια μικρή ορεινή πόλη την Srebrenica, στα νότια σύνορα της Βοσνίας με την Ερζεγοβίνη έγινε η μεγαλύτερη γενοκτονία από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Το "Grobari" - "The gravediggers" είναι η απεικόνιση, από τη μεριά του σκηνοθέτη, μιας από τις σκοτεινότερες περιόδους της ιστορίας της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

In July 1995 in a small mountain town Srebrenica, on the southern border of Bosnia and Herzegovina the biggest genocide since World War II took place. "Grobari" - "The gravediggers" is the authors reflection about one of the darkest period in history of former Yugoslavia.

Polish cinema having such a big history that equals to the World Film History and having actually urged some of the most artistically accomplished filmmakers is always in the appropriate position to suggest something new and artistically prosperous. The Cinema which has achieved through its Film Schools to become one of the most important artistic Think Tanks in Europe, has significantly contributed to the designation, transmission and reinforcement of new film expressions. On the occasion of last year's magnificent course of "My Flesh My Blood" film by Polish director Marcin Wrona, which achieved to be awarded with four Awards and the Golden Aphrodite award at the Competition of the 4th Cyprus International Film Festival, and succeeded impressing all audiences, the Festival decided to organize this year a Tribute to Polish Cinema. Some representative films which combine harmonically new film trends along with the great Polish film tradition are included in the Festival's tribute.

A Streetlight Man (Μυθοπλασία/ Fiction, Πολωνία/ Poland, 13', 2007) by Mateusz Rakowicz

Μια μικρή ιστορία για έναν άνθρωπο που κάθεται πάνω σε μια λάμπα του δρόμου. Κάποιοι φίλοι του γυρνώντας σπίτι το ξημέρωμα, τον εντοπίζουν. Ούτε η βία, ούτε οι διαφωνίες μπορούν να τον κατεβάσουν. Πρόκειται για έναν συμβολισμό των ανθρωπίνων σχέσεων, της έλλειψης ανεκτικότητας, των εχθρικών αισθημάτων και της έλλειψης κατανόησης.

A short story about a man who sits on a street lamp. A couple of friends returning home at dawn by spot the man. No force or arguments can bring him down. It's a metaphor of human relations, intolerance, aggression and lack of comprehension.

Echo (Μυθοπλασία/ Fiction, Πολωνία/ Poland, 15', 2009) by Magnus Horn

Δυο αγόρια δολοφονούν ένα νεαρό κορίτσι. Μέσα από την αναπαράσταση του εγκλήματος και της συνάντησης με την οικογένεια του θύματος, είναι αναγκασμένοι να ξαναζήσουν το άγριο έγκλημα που έκαναν και να αντιμτωπίσουν τα συναισθήματα που ένιωσαν και ακόμη νιώθουν.

Two boys have murdered a young girl. Through crime reconstruction and meeting the family of the victim they now have to relive the brutal crime they committed and confront the feelings they felt and still feel.

Lodka / A Boat (Μυθοπλασία/ Fiction, Πολωνία/ Poland, 16', 2007) by Michal Szczesniak

Το φιλμ αφηγείται την ιστορία ενός αγοριού, του οποίου η πρωτοτυπία υπερβαίνει την ανοχή του περιγυρού του. Και ενώ ήταν πολλά υποσχόμενος, μετατρέπεται σε έναν ερημίτη και αποφασίζει να ζήσει σε μια βάρκα στη μέση της λίμνης. Το πραγματικό μπερδεύεται με το σουρρεαλιστικό, σε ένα φιλμ που όλοι φαίνεται να γνωρίζουν τον κεντρικό χαρακτήρα και τον τρόπο σκέψης του, καλύτερα απ' ότι εκείνος. Αλλά κάνουν λάθος. Κάτι έγινε στο παρελθόν, αλλά τι...;

Film tells the story about young boy, whose originality exceeds tolerance of his surroundings. He used to show promise but now he changes into recluse and decides to live on the boat in the middle of the lake. The escape of main character is absurd. This absurd mixed with irony amuses, because is real in XXI century – the century of individuality. Supporting characters bring comic elements. The reality from the main characters point of view seems to be surreal. Everybody seemed to know the main character and his reasons better than himself. But they are wrong. Something happened in the past, but what...?

Πολυπληθής η παρουσία των ελληνικών και κυπριακών ταινιών που περιλαμβάνονται στο επίσημο πρόγραμμα προβολών του 5ου Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ Κύπρου. Αφορμή η πρόσφατη «άνθιση» του ελληνικού κινηματογράφου αλλά και η παρουσία σημαντικά ενθαρρυντικών ταινιών από Κυπρίους δημιουργούς. Οι επιμέρους κατηγορίες του επίσημου προγράμματος του Φεστιβάλ περιλαμβάνουν ωστόσο και παλαιότερες παραγωγές.

Μικρού Μήκους | Short Films

Απογραφή/Αρογραφhi (Φαντασίας/Fantasy, Ελλάδα / Greece, 15', 2009,) by/του Βαγγέλη Καλαμπάκα / Vangelis Kalambakas.

Διαίρεσε τον εαυτό του σε τμήματα για να τον αντιμετωπίσει καλύτερα. Αντικατόπτρισε τα τμήματα αυτά σε συγκεκριμένα πράγματα, αποκτήματα για να έχει καλύτερο έλεγχο. Μεσήλικας πια θέλει να βγει από αυτό

το αδιέξοδο ακολουθώντας ακόμα και το πέταγμα μιας απλής μύγας.

He divided himself into pieces so that he can deal with him better. He reflected these pieces to various objects, belongings so that he can have a better control. Being a middle aged man now, he wants to get out of this dead end, even by following a fly's flight

Breaking and Entering (Πειραματική/Experimental, Video Art, Κύπρος/Cyprus, 3', 2009) by/της Korinna McRobert.

Σαν άλλη Μπλάντ Ντυμπού από το «Λεωφορείον ο Πόθος» εμπιστεύθηκε «την καλοσύνη των ξένων. Πληγώθηκε, κακοποιήθηκε αλλά έπρεπε να σταθεί στα πόδια της και να συνεχίσει.

Προχώρησε μπροστά.

Like another Blanche Dubois of the all time classic play "A streetcar named Desire", she trusted the "Kindness of strangers". Then she was hurt, molested but she had to stand on her feet and go on. She had to move ahead.

Ashes of Summer (Δραματική/Drama, Κύπρος/Cyprus, 25', 2008) by/του Άγι Πάϊκου/Agis Paikos.

Η τελευταία επιθυμία του Marvin είναι να σκορπιστεί η τέφρα του στην αγαπημένη του παραλία στην Κύπρο. Οι τρεις πιο κοντινοί του άνθρωποι συναντιούνται στην Κύπρο γι' αυτό το σκοπό. Μόλις βρεθούν στο όμορφο νησί, θα μάθουν να αποδέχονται, να συγχωρούν και να αφήνουν τα πράγματα όπως είναι.

Marvin's dying wish was to have his ashes scattered on his favourite beach in Cyprus. The three people closest to him meet in Cyprus to do just that. Once on the beautiful island they will learn to accept, forgive and let go.

Guilty Pleasure (Μυθοπλασίας/Fiction, Κύπρος/Cyprus, 5', 2010) by/του Σταύρου Ρόσσου/ Stavros Rossos.

Η ανία μπορεί να οδηγήσει σε πολλές πράξεις...

Boredom can lead to many actions.

Mesecina (Φαντασίας/Fantasy, Ελλάδα/Greece, 30', 2009,) by/της Σοφίας Εξαρχου/Sofia Exarchou.

Ένας άρρωστος έφηβος πιστεύει ότι μπορεί να ζήσει φυσιολογικά. Γνωρίζει ένα κορίτσι. Είναι και οι δυο φανς του συγκροτήματος «Mesecina».

An ill teenager believes that he can live normally. He meets a girl. They are both fans of the music group « Mesecina ».

Nightfall of Eden (Πειραματική/Experimental, Κύπρος/Cyprus, 8.40', 2010) by/της Daina Παπαδάκη/Daina Papadaki.

Το νόημα του «ουδείς εκών κακός» και η ανθρωπίνη αυτοκαταστροφική φύση σε μια σύγχρονη πειραματική παράφραση με φόντο τον κήπο της Εδέμ. Η άγνοια και συγκεκριμένες

αντιλήψεις είναι που προκαλούν το σκοτάδι, ενώ παραμένει ζητούμενο να αναπτυχθεί το αντίπαλο δέος που θα οδηγήσει στο φως και την ειρήνη.

The meaning of "no one is willingly bad" and the human self-destruction nature in a modern experimental rephrase using as a background the Garden of Eden. Ignorance and certain beliefs cause darkness, while the need for an opposite power guiding to light and peace is stronger than ever.

Απομόνωση/Deserted

(Δραματική κομεντί/drama, Κύπρος/Cyprus, 20', 2010) by/του Ντάνι Ιακώβου και Ορέστη Μίτα/ Danny Iakovou and Orestes Mitas.

Σε μια απελπισμένη προσπάθεια να επιβιώσουν, δυο λιποτάκτες και ένας «πρασινοσκύφης» προσπαθούν να επανενωθούν με το στρατό τους, όταν ο

εχθρός εξαπολύει το μυστικό του όπλο.

In a desperate attempt to survive, two deserters and a green beret try to reunite with their forces after the enemy unleashes it's secret weapon.

Trachoni (Μυθοπλασίας/Fiction, Αυστρία/Austria-Κύπρος/Cyprus, 12', 2010) by/του Νίκου Κάπρου/ Nikos Kapros.

Το φιλμ αφηγείται την ιστορία μιας φιλίας η οποία ξεκίνησε τη δεκαετία του '70 και διαλύθηκε κατά τη διάρκεια των γεγονότων της Κύπρου το '74. Τριάντα χρόνια μετά ο πρωταγωνιστής είναι μέρος μιας σύγκρουσης.

The film tells the story of a friendship that began in the '70s and was torn apart during the events in Cyprus in 1974. Thirty years later the protagonist is part of a conflict.

The selection of Greek and Cypriot films for the 5th Cyprus International Film Festival is dense, on the occasion of the recent "blossoming" of the Greek films as well as the presence of significantly encouraging films by Cypriot filmmakers. Festival's sections however include older productions as well.

Perceptual Illusions

(Animation, Κύπρος/Cyprus, 2.10', 2010) by/του Φειδία Χατζηξενοφώντος /Fedias Hadjixenofontos.

Η αχαλίνωτη παιδική φαντασία που δίνει άλλο νόημα στην καθημερινότητα, βρίσκεται σε πρώτο πλάνο. Η μετατροπή ενός απλού τραπεζιού σε πεδίο μάχης είναι απλά η αρχή μιας νέας περιπέτειας.

The uncontrollable children's imagination which transforms everyday life is being put forward. Transfiguration of a plain table to a battlefield is just the beginning of a new adventure.

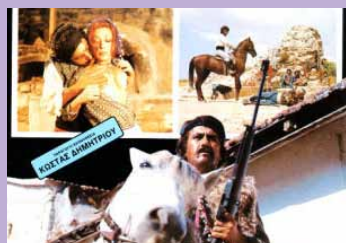

Το Αγόρι και το Δέντρο/ The Boy and the Tree

(Animation, Ελλάδα/Greece, 26', 2009) by/του Παναγιώτη Ράππα /Panagiotis Rappas.

Ένα τρυφερό παραμύθι που επικεντρώνεται στη φιλία ανάμεσα σε ένα ξεχασμένο δέντρο στο πεζοδρόμιο και ένα άστεγο αγόρι.

A tender fairy tale centered on the friendship between a withering and forlorn tree on the sidewalk and a homeless little boy.

Χασαμπουλιά/Hasaboulia

(Περιπέτεια/Adventure, Κύπρος/Cyprus, 90', 1974) by/του Κώστα Δημητρίου/Costas Demetriou.

Η καλτ πλέον εκδοχή του «Ρομπέν των Δασών» με πρωταγωνιστή τον ληστή Χασαμπουλιά που έδρασε στις αρχές του 19ου αιώνα στην Κύπρο. Μια κινηματογραφική απεικόνιση των ιστορικών συνθηκών της εποχής.

A cult considered version of "Robin Hood" with Hasaboulis, a thief who acted during the 19th century, as leading role. A film reflection of the historical circumstances of that period.

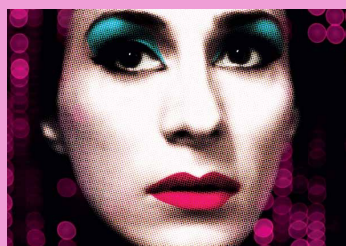

Το Σινεμά Γυμνό/Naked Cinema

(Ντοκιμαντέρ/Documentary, Ελλάδα/Greece, 102', 2010) by/του Βάσσου Γεώργια /Vassos Georgas.

Μια πρωτόγνωρη τάση στον ελληνικό κινηματογράφο που τη δεκαετία του 70 αναζητούσε νέα ερεθίσματα, ερμηνεύονται και αναλύονται από ανθρώπους που πρωταγωνίστησαν και έζησαν στη συγκεκριμένη περίοδο, σε ένα ντοκιμαντέρ που κλείνει το μάτι στο θεατή.

A trend in Greek Filmmaking, in the early 1970s, which was searching for new innovative suggestions, are interpreted and analyzed by people starring and living at that time, through a documentary which is blinking at the audience.

Στρέλλα/Strella (Δραματική/Dramatic, Ελλάδα/Greece, 111', 2009) by/του Πάνου Κούτρα /Panagiotis Koutras.

Με την ανατρεπτική της ειλικρίνεια και την υπερβατική τόλμη της η Στρέλλα δεν απομυθοποιεί απλά μια κατασκευασμένα ελεύθερη κοινωνία αλλά κλονίζει συθέμελα όλες τις παραδεγμένες αξίες και αντι-αξίες για να αναδειχτεί επάξια σε μια σύγχρονη τραγική ηρωίδα.

Using her radical honesty and transcendental audacity, *Strella* doesn't only debag a fake free - structured society, but also shakes off every acknowledged value and anti-value so as to be fairly enough distinguished as a modern tragic heroine.

Το Γάντι/The Glove

(Μυθοπλασίας/Fiction, Νέα Υόρκη/New York, 9', 2001) by/του Θανάση Σαράντου /Thanassis Sarantos.

Μια νύχτα σε μια παγωμένη μητρόπολη, κάπου ανάμεσα στο παρελθόν και το μέλλον. Ένας παράλογος μύθος για τον έρωτα, με αφορμή ένα γάντι.

A cold night in a metropolis somewhere between the past and the future. An unexpected love story.

Απολογία/Apology

(Φαντασίας/Fantasy, Γερμανία/Germany-Ελλάδα/Greece, 17', 2010,) by/του Κώστα Καλογήρου /Costa Kalogiros.

Ο «σύγχρονος Σωκράτης» είναι μια Γηραιά Κυρία με βροντερή φωνή. Θα χρησιμοποιήσει τη δική του απολογία για να κατηγορήσει τους ανθρώπους μέσα σε ένα τηλεοπτικό στούντιο. Βερολίνο, 9 Νοεμβρίου. Και μετά από αυτή την ημέρα ο κόσμος άλλαξε για πάντα.

"Modern Socrates" is an elder lady with a loud voice. She will use his apology to blame people in a television studio. Berlin, November 9th. After that day the world changed radically.

Κινημένα Σχέδια
Animation

Πανόραμα | Panorama

Νόστιμον Ήμαρ
Nostimon Imar

Αρχαιότητα
Antiquity

Πρεμιέρες | Premieres

Aporia (Δράμα/Drama, Αργεντινή/Argentina, 30', 2009) by Rodolfo Carnevale

Aporia (απόρροια), είναι η ιστορία μιας εξηντάχρονης γυναίκας που μας εισάγει μέσα από ένα αμάλγαμα αισθήσεων, συναισθημάτων και βαθιών εμπειριών μέσα στις βαθιές και εξονυχιστικές σκέψεις της... Η ιστορία μιας γυναίκας

μεταμορφωμένη από την λησμονιά.

Aporia is the story of a sixty-year old woman who introduces us through an amalgam of sensations, emotions, and deep experiences into her profound and exhaustive thoughts, recounted in an intimate tone. It reveals that it is in the details of her routine where the real causes of the big decisions of her life take. The story of a woman transformed by the oblivion.

Eskimo Kiss (Δράμα/Drama, Αυστραλία/Australia, 10', 2009) by Dustin Feneley.

Ένας νεαρός με αναπηρία, φέρνει ένα κορίτσι στο σπίτι για πρώτη φορά.

A young man with disability, brings a girl home for the first time.

Hendrikisziek (Μυθοπλασίας/Fiction, Βέλγιο/Belgium, 20', 2009) by Koen de Jonge.

Ο Χέντρικ είναι άρρωστος. Κανείς δεν γνωρίζει τι έχει. Είναι στο νοσοκομείο, τυλιγμένος σαν μούμια. Το μόνο που γνωρίζουν είναι ότι οι μέρες του είναι μετρημένες. Η τελευταία

του επιθυμία είναι να πεθάνει ειρηνικά στο σπίτι όπου γεννήθηκε κι έτσι τον πηγαίνουν εκεί. Στο σπίτι έρχεται αντιμέτωπος με κάποια απομεινάρια του παρελθόντος του. Στο σπίτι, ο άνεμος εξουσιάζει τα πάντα...

Hendrik is sick. Nobody knows what he has. He's in the hospital, wrapped up like a mummy. All they know is, his days are counted. His last wish is to die at peace in his birth house. They take him there. In the house he's confronted with some remains of his past. In the house, the wind dominates all...

Balas Perdidas/Lost Bullets (Μυθοπλασίας/Fiction, Κολομβία-Αγγλία/Colombia-UK, 22', 2010) by Mono Ghose.

Τρεις έφηβοι που μεγαλώνουν σε μια βίαιη γειτονιά της αγροτικής Κολομβίας, χτυπιούνται από τα θραύσματα μιας αδέσποτης σφαίρας εν μέσω μιας αψιμαχίας ανταρτών.

Ο ένας τους πεθαίνει. Ο δεύτερος γίνεται λαθρέμπορος για την οργάνωση FARC και ο τρίτος επίλεκτος αστυνομικός. Ένα γύρισμα της τύχης αναγκάζει τους κόσμους τους να συγκρουστούν 15 χρόνια μετά.

Three teenagers growing up in a violent neighborhood in rural Colombia are hit by shrapnel from a stray bullet in a guerrilla skirmish. One dies. One becomes a FARC trafficker. One becomes an elite police officer. A twist of fate forces their worlds to powerfully collide 15 years later.

Caron (Μυθοπλασίας/Fiction, Γαλλία/France, 22', 2010) by Pierre Zandrowicz.

Ο Κάρον ένας κακός αστυνομικός, θα δει τη ζωή του να αλλάζει όταν ένας άστεγος του ζητάει να τον συλλάβει για να περάσει τον χειμώνα στη φυλακή, έτσι ώστε να μην πεθάνει από το κρύο.

Caron, bad cop, missing husband, finds her life changed when a bum asks him to arrest him so that he could spend the winter in jail and thus avoid dying of cold. It sets up a system whose workings may well crush him.

Bleeding Love (Ρομαντική κομεντί/Romantic Comedy, Ιρλανδία/Ireland, 10', 2009) by Ged Murray.

Ένα κωμικό φιλμ για έναν αγχώδη τύπο, ο οποίος προσπαθεί να βγει ραντεβού με μια νοσοκόμα που εργάζεται σε τράπεζα αίματος, δίνοντας κάθε μέρα αίμα.

A comedy about a nervous guy who tries to get a date with a blood bank nurse by donating blood each day

Uerra (Μυθοπλασίας/Fiction, Ιταλία/Italy, 14', 2009) by Paolo Sassanelli

Ιταλία, καλοκαίρι του '46. Ο Πάολο ελπίζει να πάρει τη σύνταξη του από την Ένωση Εμπόρων. Ο Luigi του θυμίζει το φασιστικό του παρελθόν. Η συζήτηση τους "ανάβει" όταν ο Πάολο χάνει ξανά στα χαρτιά. Ο μικρός του γιος Αντόνιο

αντιμετωπίζει τον εξευτελισμό του πατέρα του σιωπηλά και βρίσκει τρόπο να τον βοηθήσει.

Italy, summer of 1946. Paolo hopes to receive his pension from the trade unions. Luigi reminds him of his Fascist past. Their discussion becomes heated when Paolo loses at cards again. His little boy Antonio faces father's humiliation in silence and finds a way to help him.

TorNando a Casa (Μυθοπλασίας/Fiction, Ιταλία/Italy, 7', 2010) by Massimiliano Bulgheroni.

Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος παίρνει τις ζωές πολλών γιών και ο Γιόβαννι είναι ένας από αυτούς. Σε ένα σχεδόν σουρεαλιστικό επεισόδιο μέσα από τα μάτια της μητέρας του,

ο Giovanni επιστρέφει στο σπίτι για να πει αντίο.

The second World War takes the lives of many sons, Giovanni is one of them. In an almost surreal episode through the eyes of his mother, he returns back home to say goodbye.

Loko motiv (Μυθοπλασίας/
Fiction, Ιταλία/Italy, 5', 2010) by
Nicola Baldini, Aischa G. Muller,

Το ταξίδι του Amerigo, στο οποίο ψάχνει για ένα υποκατάστατο του εξαφανισμένου θορυβώδη κόσμου του. Μια ασπρόμαυρη σουρεαλιστική κωμωδία μικρού μήκους, φτιαγμένη εξ'ολοκλήρου από ένα θίασο

Ιταλικούς σιδηρόδρομους σαν τοποθεσίες.

The Amerigo's trip looking for a substitute of his disappeared noisy world. A black and white surreal short comedy fully made by a two-person troupe and shot using Italian railways as locations.

Brelok (Δράμα/Drama, Ρωσία/
Russia, 22', 2010) by Ildar Yagafarov.

Στο Καζάν, ο Μαράτ, ένας επιτυχημένος επιχειρηματίας, δέχεται ένα τηλεφώνημα από τη μητέρα του και μαθαίνει για τον θάνατο του πατέρα του. Όλο και περισσότερες αναμνήσεις τον μεταφέρουν στην παιδική του ηλικία το

1982, όπου πρωτοσυνάντησε τον πατέρα του.

Kazan, Marat, a successful businessman, receives a phone call from his mom and learns about the death of his father. Surging memories take him back into his childhood (year 1982), when he first met his dad.

Crocodile Nile (Μαύρη
Κωμωδία/Dark Comedy, Ισπανία/
Spain, 18', 2010) by Javier Dampierre.

Ο Javier και η Laura φτάνουν σε ένα ξενοδοχείο μετά από ένα βαρετό ταξίδι με τον γιο τους Alvarito. Σε μια μεγάλη αίθουσα με φουσκωτά σπιτάκια για παιδιά και λούνα-παρκ, κάποιοι

επόπτες παιδιών που διαφημίζουν την "πορεία προς το Νείλο", φροντίζουν τα παιδιά.

Javier and Laura arrive at a hotel after a tedious trip with their son Alvarito. In a big hall filled with inflatables play houses and children's fun fairs, a bunch of child supervisors, promoting the "Nile rout", are taking care of the kids.

La ventaja del sicario/The advantage of the hitman

(Θρίλλερ/Thriller, Ισπανία/Spain, 7'27", 2010) by Luis Moreno Bernardo.

Ο Melvin είναι ένας μετανάστης από το Σαλβαδόρ, στη Μαδρίτη. Πρόκειται να σκοτώσει έναν

άνθρωπο. Αλλά δεν είναι δολοφόνος και δεν θα γινόταν ποτέ, αλλά αυτά τα 3000 ευρώ, θα αποτελέσουν το διαβατήριο για να φέρουν τη Μαρία κοντά του.

Melvin is a Salvadori an immigrant in Madrid. He is going to kill a man. But he is not a murderer, and never would be, but those 3000 Euros will be the passport that will bring Maria to him.

Bluesisters (Μυθοπλασίας/
Fiction, Ελβετία/Switzerland, 32', 2010) by Stefanie Christ, Daniel Schneeberger.

Ένα κορίτσι στα όρια της κατάρρευσης. Μια τρανσέξουαλ στη διαδικασία της απόλυτης μεταμόρφωσης - μαζί δημιουργούν έναν ασυνήθιστο δεσμό που

υπερβαίνει την σεξουαλικότητα.

A girl on the verge of a breakdown. A transsexual in the process of an ultimate transformation - together, they form an unusual bond that transcends sexuality.

Headquarters

(Μυθοπλασίας/Fiction, Αγγλία/
United Kingdom, 12'40", 2010) by Matt Young.

Στη διάρκεια του πολέμου, με υποψίες να τον κατακλύζουν, ένας επιχειρηματίας μεταφέρεται με στρατιωτική συνοδεία στο αρχηγείο για να

ξεκαθαρίσει το όνομα του.

During wartime, with suspicions running deep, a businessman is taken by military escort to clear his name at headquarters.

Plasticine (Μυθοπλασίας /
Fiction, Αγγλία / United Kingdom, 9'30", 2009) by Lorraine Nolan.

Μια αποτυχημένη σερβιτόρα που λαχταρά να γίνει χορεύτρια. Η στρατηγική της είναι το να βάζει μαγεία στην καθημερινή της ρουτίνα. "Ένα όμορφο φιλμ για την ανάγκη του ανθρώπου

να ονειρεύεται και να ξεφεύγει από την πραγματικότητα.

A frustrated waitress longs to be a dancer. Her coping mechanism is to weave magic into her daily work routine. One day she bestows upon two customers a passion for flamenco and a beautiful film unfolds about the human need for escapism and dreams.

The Parking Place

(Κωμωδία/Comedy-drama, Αγγλία/United Kingdom, 30', 2009) by Daniel Griggs.

Το "The parking place" μεταφέρει τον "πόλεμο" του πάρκινγκ σε ένα νέο επίπεδο, με τη μορφή μιας κωμικοτραγικής κατάστασης ανάμεσα σε δυο άντρες που τσακώνονται για

μια συγκεκριμένη θέση, σε ένα πάρκινγκ με περιορισμένη χωρητικότητα...

"The parking place" takes the war of the car park to the next level, in the form of a ridiculous situation comedy - drama about two men who fight over a particular space in a car park with limited parking facilities...

Lowly Lucretia
 (Μυθοπλασίας/Fiction, Αγγλία/
 United Kingdom, 4'38", 2009) by
 Lorraing Nolan.

Η Λουκρητία ήταν μια Ρωμαία ευγενής της οποίας ο βιασμός και η αυτοκτονία προκάλεσαν την πτώση της Ρωμαϊκής

Μοναρχίας το 509 π.Χ. Η "Ταπεινή Λουκρητία" είναι μια σύγχρονη τραγωδία βιασμού μέσα στο σπίτι που οδηγεί στην πτώση του θύματος.

Lucretia was a roman noblewoman whose rape and suicide caused the downfall of the Roman Monarchy in 509BC. Lowly Lucretia is a modern day domestic rape tragedy that leads to the downfall of the victim.

X-Tina (Ερωτικό Θρίλερ / Thriller
 Erotic, Η.Π.Α. / U.S.A., 14'15", 2009)
 by Ian Belton.

Δύο "πληγωμένες" ζωές, ενώνονται για μια φευγαλέα στιγμή, για να σχηματίσουν έναν παράξενο αστερισμό...

Two disjointed lives come together for a fleeting moment to form an unfamiliar constellation...

Canoe Pulling – A Lummi way of life (Ταινία τεκμηρίωσης/Documentary-Sport film-fair play, Η.Π.Α./U.S.A., 4'48", 2008) by Tracy Rector.

Το φιλμ αυτό είναι μια παραγωγή ομάδας νεαρών Ινδιάνων της φυλής Lummi και ασχολείται με θέματα της κουλτούρας και της κοινωνίας τους που είναι σημαντικά γι'αυτούς. Εξερευνούν την παράδοση του κανόε μέσα από συνεντεύξεις με διάφορα μέλη της κοινωνίας τους. Για τους Lummi, το κανόε καθώς και οι αγώνες με αυτό είναι ένας τρόπος να προωθήσουν έναν υγιή τρόπο ζωής υποστηριζόμενο από παραδοσιακές αξίες. Το φιλμ αυτό είναι μια μαρτυρία της αναβίωσης της παραδοσιακής κανόε κουλτούρας και της αποφασιστικότητας των νεαρών να διαδραματίσουν ηγετικό ρόλο στην διατήρηση της παράδοσης αυτής στις επόμενες γενιές.

This short film is produced by a group of Native American Lummi youth and reflects on issues of culture and community that are important to them. They explore the tradition of canoe pulling through interviews with various members of their community. For the Lummi People, canoe-pulling and racing is a means to promote a healthy lifestyle supported by traditional values. This film is a testimony of the revival of the traditional canoe pulling culture and the determination of Lummi youth to take a lead in carrying on this tradition to the next generations.

Miremare (Κροατία-Ελβετία/
 Croatia-Switzerland, 8', 2009) by
 Michaela Müller

Μια "ματιά" στη ζωή στα Ευρωπαϊκά σύνορα της Μεσογείου, εκεί όπου τουρίστες προσπαθούν να ξεκουραστούν την ίδια ώρα που "παράνομοι" μετανάστες "παλεύουν" για ένα καλύτερο αύριο.

A look at life on the mediterranean borders of Europe, where tourists try to relax while "illegal" immigrants struggle for a chance for a better life.

Spilt Milk (Δραματική / Drama,
 Αγγλία / United Kingdom, 26',
 2010) Fabio Youniss.

Ο Tommy είναι ένας ήσυχος νεαρός που ζει με τη μητέρα του και την αδερφή του με το βάρος της απουσίας του πατέρα του. Η ζωή του αλλάζει με τον άγριο

ξύλοδαρμό της αδερφής του από τον φίλο της, αφήνοντάς τον με δίψα για εκδίκηση. Τώρα πρέπει να πράξει ως ο άντρας της οικογένειας, αλλά με τι κόστος;

Tommy is a quiet young man who lives with his mother and sister in the cold wake of his father's absence. His life spirals when his sister is brutally beaten by her boyfriend, leaving him with a taste for revenge. He must now act as the man of the family but at what cost?

An Ant (2010, 23'45", Ταινία Χορού / Dance Film, Φινλανδία / Finland) by Kimmo Alakunnas.

Το "Ένα μυρμήγκι" είναι ένα μικρού μήκους φιλμ, σύγχρονου χορού, που αφηγείται την ιστορία ενός εργασιομανή ανθρώπου του οποίου η αίσθηση της πραγματικότητας αρχίζει

να παραπαίει και του οποίου ο συνάδελφος "χάνεται" σε φανταστικούς κόσμους, απ' τους οποίους είναι σχεδόν αδύνατο να αποδράσει. Τι είναι πραγματικότητα και τι φαντασία; Και τι ακριβώς είναι αυτό το αινιγματικό μυρμήγκι, το οποίο συνεχίζει να ενοχλεί τους βασικούς χαρακτήρες;

An Ant is a short contemporary dance film which tells the story of a workaholic Man whose sense of reality begins to fail and whose Co-worker falls into imaginary worlds from which it is almost impossible to escape. What is real and what is fantasy? And what, exactly, is the enigmatic Ant which keeps disturbing the main characters?

Tesla's Cabaret (Ταινία χορού/Dance Film, Σερβία/Serbia, 5', 2010) by Dragan Stojmenovic.

Ένα χορευτικό φιλμ, το οποίο προειδοποιεί με τον δικό του μοναδικό τρόπο, ότι "ήρθε η ώρα για μια αλλαγή στον κόσμο

αυτό!". "It's time for a change in this world!"

A fantastic story, through the paradigm of the elements of Tesla's biography, constructs a parallel critical insight on the civilization of today. Surrounded by his Muses, Uncle Jova Dragon, a famous poet, paramedic and Tesla's personal friend, as a cabaret's conferencier, is introducing us to the world of games, gambling and power. "It's time for a change in this world!" is a warning message sent by Tesla through the Cabaret's subversive code, over his messenger Dragon.

The Rock (Ιράν / Iran, 10', 2009)
by Sara Namjoo

Ένας πυγμαίος ζει σε μια έρημο. Δεν έχει δουλειά ή κάποια ιδιαίτερη δεξιότητα, εκτός του να προσεύχεται σε ένα ψηλό βράχο, ο οποίος είναι το μόνο ξεχωριστό πράγμα στον κόσμο που ζει, μέχρι που μια κυβερνομηχανή έρχεται στο

στο χώρο που ζει. Η μηχανή αρχίζει να κάνει κάποιες αλλαγές, ειδικότερα πάνω στον βράχο...

A pygmy lives in a dryness desert. He doesn't have a job or capacity except praying at a tall Rock, which is the only protuberance thing in his world, until a cybernetic machine comes to his place. The machine begins to make some changes to something especially on the rock...

The Origin of Creatures
(Ολλανδία / Netherlands, 12', 2010) by Floris Kaayk

Ένα φουτουριστικό όραμα ενός κόσμου μετά απο καταστροφή. Σ' αυτή τη σκοτεινή παραβολή, παραμορφωμένα άκρα, προσπαθούν να ξαναχτίσουν τον κόσμο, αλλά λόγω κακής

συνεννόησης η αποστολή αυτή είναι καταδικασμένη να αποτύχει. A futuristic vision of a world after a catastrophic disaster. In this dark parable mutated limbs are looking for cooperation, but due to miscommunication this mission is doomed to fail.

Old Fangs (Ιρλανδία / Ireland, 11', 2009) by Adrien Merigeau

Ένας νεαρός λύκος αποφασίζει να αντιμετωπίσει τον πατέρα του, τον οποίο έχει να δει απο παιδί.

A young wolf decides to confront his father, whom he has not seen since he was a child.

QUA (Ισπανία / Spain, 9', 2009) by Andres Vidal

Στην αρχή του χρόνου, ο κόσμος μας ήταν μια έρημος φωτιζόμενη απο δυο ήλιους, όπου το ανθρώπινο είδος μετά βίας μπορούσε να επιβιώσει και η νύχτα ήταν κάτι άγνωστο. Και ενώ ο ένας ήλιος δίνει ζωή, ο άλλος δίνει σίγουρο θάνατο. Η αλλαγή ξεκίνησε...

At the beginning of time, our world was a desert illuminated by two suns where the mankind barely could keep alive and the night was unknown. Meanwhile one sun provides life, the other one provides a sure death. Then, the change started...

Το πολυσυλλεκτικό πρόγραμμα της φετινής διοργάνωσης περιλαμβάνει μεταξύ άλλων ένα αφιέρωμα σε ταινίες που προάγουν νέες ή άγνωστες οπτικές της αρχαιότητας όπως αναδεικνύονται μέσα από την κατηγορία Antiquity.

The various program highlights of this year's edition are consisted among others, by the Antiquity section which is actually introducing us through the films it suggests, new or unknown visions on ancient themes.

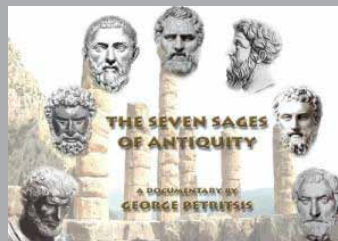

Medea (Αρχαία Τραγωδία / Rythmodrama, Ρωσία / Russia, 66', 2009) by Natalia Kuznetsova.

Ως συνθέτης που αγαπά το έργο του αρχαίου Ρωμαίου φιλοσόφου και ποιητή Σενέκα, η Natalia Kuznetsova, πέρασε έναν ολόκληρο χρόνο συνθέτοντας, ακούγοντας, γράφοντας μελωδίες και

μουσικές φράσεις, ώστε να μπορέσει να κάνει το σκηνοθετικό της ντεμπούτο προσαρμόζοντας τη Μήδεια σε ένα συναρπαστικό ρυθμόδραμα. Μήδεια, η πριγκίπισσα της Κολχίδας στο παρελθόν, μαθαίνει ότι ο σύζυγός της, Ιάσων πρέπει να παντρευτεί την κόρη του βασιλιά Κρέοντα. Συντετριμμένη, δεν μπορεί να πιστέψει ότι ο Ιάσων, για τον οποίον έχει διαπράξει πολλά εγκλήματα, μπορεί να την εγκαταλείψει. Έτσι αποφασίζει να τον ξανακερδίσει ή να πάρει εκδίκηση. Η εκδίκησή της θα είναι άκρως δυσάρεστη γιατί η Μήδεια δεν είναι μια απλή γυναίκα, είναι μια μάγισσα που επικαλείται περίεργες δυνάμεις.

Being a composer who loves the play of Ancient Rome's poet and philosopher Seneca "Medea", Natalia Kuznetsova spent an entire year composing, listening, writing melodies and musical phrases so as to be able to make her directorial debut adapting Medea in an intriguing Rythmodrama. Medea, the Colchian princess in past, just has learned that her husband Jason has to marry Creusa, daughter of King Creon. Broken-hearted, she cannot believe that Jason, for whom she has performed a lot of crimes, can abandon her. So she decided to return Jason or take revenge. Her vengeance will be awful, because Medea is not a simple woman, she is sorceress, and weird forces come to her under her call.

Οι Επτά Σοφοί της Αρχαιότητας/The Seven Sages of Antiquity

(Ντοκιμαντέρ/Documentary, Ελλάδα/Greece, 52', 2007) by/ του Γεωργίου Πετρίτση/ George Petritsis.

Μια παρουσίαση των επτά σοφών της Αρχαιότητας που διακρινόταν για τις γνώσεις και τη σοφία τους θέτοντας με τη διδασκαλία και τα επιτεύγματά τους τις βάσεις για το σύγχρονο Πολιτισμό. Αφηγητής του ντοκιμαντέρ είναι ο Καναδός συγγραφέας Robert MacLean.

A presentation of the so called Seven Sages of Antiquity who were known for their knowledge and wisdom building with their teaching and achievements the cornerstone of our civilization. Host narrator of the documentary is Canadian writer Robert MacLean.

50 Internationale Cine@Art Στρέλλα | Stella - A Woman's way

Μια προσωπικότητα πολύπλευρη, γοητευτική και αφοπλιστικά άμεση. Με την ανατρεπτική της ειλικρίνεια και την υπερβατική τόλμη της η **Στρέλλα** δεν απομυθοποιεί απλά μια κατασκευασμένα ελεύθερη κοινωνία αλλά κλονίζει συθέμελα όλες τις κατεστημένες αξίες και αντι-αξίες για να αναδειχτεί επάξια σε μια σύγχρονη τραγική ηρωίδα. Μια ταινία από τις καλύτερες που έχει αναδείξει ποτέ ο ελληνικός κινηματογράφος. Μια ταινία που τσαλακώνει τα κακώς κείμενα στο παρελθόν και το παρόν για να δείξει ένα νέο δρόμο όχι μόνο στο σινεμά αλλά και στην ίδια την κοινωνική σύνθεση. Μια περιπέτεια στην **«Αληθινή ζωή»** καθημερινών ανθρώπων. Η ταινία του σπουδαίου δημιουργού Πάνου Χ. Κούτρα αποτελεί μια εξ ολοκλήρου ανεξάρτητη παραγωγή, απέσπασε πλήθος σημαντικών βραβείων και διακρίσεων όπου και αν προβλήθηκε και πρόκειται να κλείσει με τον πιο συγκινητικό και ταυτόχρονα απελευθερωτικό τρόπο τις εργασίες του φετινού Φεστιβάλ.

A charming, multi-layered personality with a disarming purity. Using her radical honesty and transcendental audacity, **Strella** doesn't only debag an artificially free - structured society, but also shakes off every established value and anti-value so as to be fairly enough distinguished as a modern tragic heroine. One of the best films ever been made in the history of Greek filmmaking. A film which smashes all the bad things of the past and present so us to reveal a new way not only for filmmaking but also for the social composition. An adventure through **"Real Life"** led by everyday people. This extraordinary film directed, by the artistically prosperous filmmaker Panos Koutras, has been distinguished and awarded with significant prizes everywhere, and is going to "close" with the most touching yet deliberating way, this year's screening schedule.

Υπόθεση

Ο Γιώργος, 48 ετών, αποφυλακίζεται μετά από δεκαπέντε χρόνια εγκλεισμού για ένα φόνο που διέπραξε στο χωριό που γεννήθηκε. Το βράδυ της αποφυλάκισης του διανυκτερεύει σε ένα φτηνό ξενοδοχείο στην Ομόνοια. Εκεί γνωρίζει τη Στρέλλα, μία όμορφη νεαρή τρανσέξουαλ πόρνη. Κάνουν έρωτα και δεν αργούν να ερωτευθούν. Οι λογαριασμοί με το παρελθόν όμως είναι ακόμα ανοιχτοί. Μία άλλη "φυλακή" τον περιμένει. Μαζί με τη Στρέλλα θα πρέπει να βρουν τον δρόμο προς την έξοδο.

Με όνομα, χαρακτήρα και ιδιότητες που παραπέμπουν πνευματώδως σε έναν άλλο χαρακτήρα, τη **Στέλλα** του Μιχάλη Κακογιάννη, η ηρωίδα του Κούτρα κλείνει έξυπνα το μάτι σε αυτή και παρόμοιες φιλικές συγγενείες για να διαγράψει τη δική της μοναδική πορεία. Μέσα σε ένα σκληρό, σχεδόν αδυσώπητο φιλικό σύμπαν που αποτελεί καθρέφτη της κοινωνίας μας παρακολουθούμε την προσωπικότητα της Στρέλλας να ξεδιπλώνεται. Παραθέτοντας μια σύγχρονη εκδοχή ενός «Γενναίου Νέου Κόσμου» στην οποία οι κάστες του Χάξλεϊ αντικατοπτρίζονται σε ομάδες ανθρώπων που ζούν περιωρισμένες στην Αττική και αλλού και στις οποίες έχουν επιβληθεί συγκεκριμένα όρια, δράσεις και προδιαγεγραμμένες επιθυμίες, ο Κούτρας δεξιοτεχνικά ωθεί τους χαρακτήρες του στην αμφισβήτηση, τη σύγκρουση και την υπέρβαση όλων των κατεστημένων συνθηκών και μικροαστικών αντιλήψεων διατηρώντας ταυτόχρονα την αίσθηση της φυσικής δράσης. Με τον τρόπο αυτό οι ήρωες του κατορθώνουν να μας παρασύρουν σε μια δίνη οικειότητας και αλληλεγγύης διατηρώντας ωστόσο πάντα την απαραίτητη απόσταση ώστε να μπορούμε να τους εκτιμήσουμε.

Στην επίτευξη αυτού του αποτελέσματος συμβάλει καθοριστικά η αξιοθαύμαστη υποκριτική δεινότητα των δύο πρωταγωνιστών της Μίνας Ορφανού και του Γιάννη Κοκκιάσμενος που στηρίζουν στους ώμους τους όλο το βάρος της τραγικότητας των ηρώων που υποδύονται, οδηγώντας τους στην κάθαρση.

Η ταινία είναι η τρίτη μεγάλου μήκους ταινία του Πάνου Χ. Κούτρα. Με πλούσιες κινηματογραφικές σπουδές στην Κινηματογραφική σχολή του Λονδίνου αλλά και τη Σορβόνη ο Πάνος Χ. Κούτρας από νωρίς προκάλεσε αίσθηση με το ταλέντο και τις ικανότητές του. Ήδη από το 1991 κατάφερε να διακριθεί στο Φεστιβάλ Μεσογειακού Κινηματογράφου αποσπώντας το πρώτο βραβείο για την ταινία μικρού μήκους **The Fall and Rise of Lydia Von Burer**. Στη συνέχεια ακολούθησαν οι μεγάλοι μήκους ταινίες **Η Επίθεση Του Γιγαντιαίου Μουσακά** το 1999, και **Αληθινή Ζωή** το 2004 που προβλήθηκε στην κατηγορία Σύγχρονο Παγκόσμιο Σινεμά του Διεθνούς Κινηματογραφικού Φεστιβάλ του Τορόντο το 2004.

Synopsis

George, 48 years old, is released from prison after 15 years of incarceration for a murder he committed in his small Greek village. He spends his first night out in a cheap downtown hotel in Athens. There he meets Strella, a young transsexual prostitute. They spend the night together and soon they fall in love. But the past is catching up with George. With Strella on his side he will have to find a new way out.

With a name, character and qualities which have a sharp reference to another film heroine **Stella** by Mihalis Cacoyannis, Koutras' heroine is blinking gracefully to this and all similar film relativities so as to guide her own magnificent way. Through a harsh, grim film world which acts as a rear view mirror for our society we are watching Strellas' personality unfolding. Narrating what seems to be a modern edition of Aldus Huxley's "Brave New World" whose castes are reflected on groups of people living under some kind of constraint in Athens, Attiki, and elsewhere and on whom certain boundaries, actions and predetermined desires have been imposed, Koutras is magnificently guiding his characters towards questioning, colliding and rising upon all the conventional bourgeois beliefs and actions maintaining at the same time the feeling of a totally natural reaction. In this way his heroes achieve to allure us into a familiarity and community swirl always preserving the necessary distance so that we are able to appreciate them.

The achievement of this result is significantly contributed by the outstanding acting abilities of both leading actors Mina Orfanou kai Yannis Kokkiasmenos, who carry on their shoulders all the weight of the tragedy their roles are involved in and leading them to catharsis.

It is the third feature film of Panos H. Koutras. Having made significant film studies in London Film School and in Sorbonne, Panos H. Koutras has caused quite a sense with his talent and abilities. In 1991 he had already been awarded the first prize at **Festival Du Cinema Mediterranee** for his short film **The Fall and Rise of Lydia Von Burer**. Then he made **The attack of the Giant Mousaka** in 1991 and **Real Life** in 2004 which was officially selected in the **Toronto International Film Festival** 2004 in the section Contemporary World Cinema.

Strella

Más que una mujer

UNA PELÍCULA DE
PANOS H. KOUTRAS

100% SYNTHETIC FILMS PRESENTA (STRELLA) A WOMAN'S WAY • UNA PELÍCULA DE PANOS H. KOUTRAS

MINA ORFANOU YIANNIS KOKKIASMENOS MINOS THEOHARIS BETTY VAKALIDOU ARGIRIS KAVIDAS AKIS IOANNOU YIANNIS SIRADAKIS YIORGOS MAZIS

VESTIMENTAS CINE@ART 30 años de APOLONIA B. y MARY STAVRAKAKI DISEÑO DE PEINADOS CHRONIS TZIMOS y SOTIRIS PATERAKIS EFECTOS ESPECIALES HAROLD HERBERT ANIMACIÓN 3D MAGICON SONIDO PANOS TZELEKIS
MÚSICA MIKHAEL DELTA EDICIÓN YIANNIS CHALKIADAKIS DISEÑO DE PRODUCCIÓN PENELOPE DIRECTOR DE FOTOGRAFÍA OLYMPIA MITILINAIΟΥ CO-PRODUCCION POR ELENI KOSSYFIDOU VALTI GUION PANOS H. KOUTRAS y PANAYIOTIS EVANGELIDIS
CINETECA NACIONAL PRODUCCION Y DIRIGIDA POR PANOS H. KOUTRAS ALPHAVILLE CINEMA
www.alfavillecinema.com

mediastudios

Contact

media studios
1 MYKONOU STR.
NICOSIA 1066
CYPRUS
TEL: ++357 22456456
FAX: ++357 22676589
EMAIL: media@cytanet.com.cy

Χορηγοί / Υποστηρικτές

Sponsors / Supporters

Δήμος Λευκωσίας
Nicosia Municipality

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΣΤΙΟΤΗΤΑ
AVRUPA KOMİSYONU
EUROPEAN COMMISSION
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
KIBRIS TEARSLICILIGI
REPRESENTATION IN CYPRUS

CINE@ART

The Embassy
of the Republic of Poland
Nicosia

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

CyprusMail

Cyprus. A welcoming destination.

I can take you and your family to a land of stunning Mediterranean beaches and spectacular landscapes. Splash around in a water park or wander aimlessly around picturesque rural villages. There's something for everyone in Cyprus. And however you spend your days, you'll be safe in the knowledge that the locals will welcome you with open arms.

www.visitcyprus.com

Cyprus Tourism Organisation, P.O. Box 24535, 1390 Nicosia, Cyprus.
Tel: 00357 22691100. Email: cytour@visitcyprus.com

Love Cyprus

The year-round island